

Wiadomość Tygodnia

ZAKOŃCZENIE ROKU ŻYCIA KONSEKROWANEGO W RZYMIE

PAPIEŻ FRANCISZEK SPOTKAŁ SIĘ Z TYSIĄCAMI OSÓB KONSEKROWANYCH, PRZYBYŁYMI Z CAŁEGO ŚWIATA

Biada, gdyby w życiu duchowym doszło do przyzwyczajenia, biada, gdyby nasze charyzmaty skrzystalizowały się w abstrakcyjnej doktrynie – wołał papież Franciszek podczas Mszy św. w bazylice św. Piotra, kończącej Rok Życia Konsekrowanego.

W XX Światowym Dniu Życia Konsekrowanego apelował do zakonnic i zakonników o to, by byli „proroczym i konkretnym znakiem” bliskości Boga, dzieląc kondycję „słabości, grzechu i ran człowieka naszych czasów”. Był to zarazem główny punkt programu Jubileuszu Życia Konsekrowanego w ramach Nadzwyczajnego Roku Świętego Miłosierdzia.

Liturgia sprawowana w święto Ofiarowania Pańskiego rozpoczęła się w przedsionku bazyliki. Papież pobłogosławił gromnice, po czym przy śpiewie antyfony „O luce radiosa” przedstawiciele instytutów życia konsekrowanego oraz kardynałowie i biskupi przekroczyli Bramę Miłosierdzia, a następnie przeszli procesjonalnie przez świątynię, pograżoną w mroku. Rozświetlały ją jedynie pło-

myki świec, trzymany przez wiernych. Procesję zamykał Franciszek z gromnicą w dłoni.

Odwołując się w homilii do postaci Symeona i Anny z opisu ofiarowania Jezusa w świątyni jerozolimskiej, papież zauważył, że „osoby konsekrowane są powołane przede wszystkim, by były mężczyznami i kobietami spotkania”. Powołanie bowiem „nie opiera się na naszym planie wymyślonym «przy biurku», ale na łasce Pana, która do nas dociera poprzez spotkanie zmieniające życie”.
Więcej na: www.deon.pl

PRZECZYTAJ PEŁNĄ TREŚĆ PAPIESKIEJ HOMILII:

Drodzy bracia i siostry!

Dzisiaj staje przed nami prosty fakt, pokorny i zarazem wielki. Jezus przyniesiony jest przez Maryję i Józefa do świątyni w Jerozolimie. Jest On dzieckiem, jak każde inne, ale dzieckiem wyjątkowym,

Jednorodzonemu, który przyszedł do wszystkich. To Dziecię przyniosło nam miłosierdzie i czułość Boga. Jezus jest obliczem Miłosierdzia Ojca. To jest obraz, jaki podarowuje nam Ewangelia na zakończenie Roku Życia Konsekwowanego, roku przeżytego z tak wielkim entuzjazmem. Rok ten niczym rzeka wlewa się w morze miłosierdzia, w to wielkie misterium miłości, jakiego doświadczamy w związku z nadzwyczajnym Jubileuszem.

Dzisiejsze święto, głównie na Wschodzie nazwane zostało świętem spotkania. Rzeczywiście w Ewangelii przed chwilą usłyszanej zauważamy wielorakie spotkania. W Świątyni Jezus wychodzi nam naprzeciw a my wychodzimy naprzeciw Niemu. Kontemplujemy spotkanie ze starcem Symeonem, który reprezentuje wierne oczekiwanie Izraela i wielką radość serca z powodu wypełnienia się starych obietnic. Podziwiamy także spotkanie z podeszłą w wieku prorokinią Anną, która na widok Dziecięcia wybuchła z radości i wychwała Boga. Symeon i Anna są oczekiwaniem i prorocstwem, Jezus jest nowością i wypełnieniem obietnic. On ukazuje się nam jako odwieczna Boża niespodzianka. W tym Dziecięciu narodzonym dla wszystkich spotykają się przeszłość – złożona z pamięci i obietnic – z przyszłością pełną nadziei.

Możemy w tym dostrzec początek życia konsekrowanego. Osoby konsekrowane wezwane są przede wszystkim do bycia ludźmi spotkania. Powołanie bowiem nie rodzi się z jakiegoś projektu wymyślonego za biurkiem, ale z łaski Boga, która nas dosięga przez jakieś spotkanie, które zmienia życie. Kto naprawdę spotyka Jezusa nie może pozostać takim samym, jak wcześniej. On jest nowością, która czyni wszystko nowe. Kto doświadcza takiego spotkania staje się świadkiem i umożliwia to spotkanie także innym i staje się także sprawcą kultury spotkania unikając autoreferencyjności, która czyni nas zamkniętymi w sobie.

Fragment Listu do Hebrajczyków, jakiego wysłuchaliśmy, przypomina nam, że to sam Jezus, aby nas spotkać nie zawahał się przyjąć naszej ludzkiej natury: „Ponieważ zaś dzieci uczestniczą we krwi i ciecie, dlatego i On także bez żadnej różnicy stał się ich uczestnikiem” (2,14). Jezus nie zbawił nas z „zewnątrz”; nie pozostał poza naszym dramatem, ale pragnął dzielić nasz los. Osoby konsekrowane powołane są do bycia znakiem konkretnym i prorockim tej bliskości Boga, tego dzielenia z nami naszej słabej, grzesznej i zranionej natury ludzkiej. Wszystkie formy życia konsekrowanego, każda według swoich właściwości, są wezwane, aby trwać w ciągłym stanie misji, współdzieląc „radości i nadzieje, smutki i niepokoje współczesnych ludzi, przede wszystkim ubogich i wszystkich cierpiących” (GS 1).

Ewangelia mówi nam również, że „ojciec i matka Jezusa dziwili się temu, co o Nim mówiono” (w.33). Józef i Maryja zachowują zdziwienie tym spotkaniem pełnym światła i nadziei dla wszystkich narodów. Także my jako chrześcijanie i osoby konsekrowane jesteśmy stróżami tego zadziwienia (zdumienia). Zadziwienia, które powinno być ciągle odnawiane; biada rutynie w życiu duchowym, biada skryzystalizowaniu naszych charyzmatów w postaci abstrakcyjnej doktryny: charyzmatów założycieli – jak mówiłem przy innych okazjach – nie można zamknąć w butelce lub traktować jak eksponat w muzeum. Nasi założyciele zostali natchnieni przez Ducha Świętego i nie bali się pobrudzić sobie rąk codziennym życiem, problemami ludzi, wychodząc odważnie na peryferie geograficzne i egzystencjalne. Nie zatrzymali się w obliczu przeszkód i niezrozumienia ze strony innych, ponieważ podtrzymywali w sercu

zdziwienie spotkaniem z Chrystusem. Nie zamknęli w domu łaski Ewangelii, mieli ciągle w swym sercu zdrowy niepokój dla Pana, gorące pragnienie niesienia Go innym, jak uczynili to Maryja i Józef w świątyni. Także my jesteśmy dzisiaj wezwani, aby dokonywać wyborów prorockich i odważnych.

W końcu, w dzisiejsze święto uczymy się żyć wdzięcznością za spotkanie z Jezusem i za dar powołania do życia konsekrowanego. Dziękować, składać dziękczynienie, Eucharystia. Jakże to piękne, gdy spotykamy szczęśliwe oblicza osób konsekrowanych, choćby nawet już zaawansowanych w latach jak Symeon czy Anna, zadowolonych i pełnych wdzięczności za własne powołanie. To jest słowo, które może być syntezą tego wszystkiego, co przeżyliśmy w ciągu tego Roku Życia Konsekwowanego: wdzięczność za dar Ducha Świętego, który zawsze ożywia Kościół poprzez różnorodne charyzmaty.

Ewangelia kończy się tym zdaniem: „Dziecię zaś rośło i nabierało mocy, napełniając się mądrością, a łaska Boża spoczywała na Nim” (w. 40). Niech Pan Jezus poprzez macierzyńskie wstawienictwo Maryi wzrasta w nas i umacnia w każdym z nas pragnienie spotkania, troskę o zdziwienie i radosną wdzięczność. Wówczas inni będą przyciągani przez Jego światło i będą mogli spotkać miłosierdzie Ojca.

Za: [Radio Maryja](#)

PAPIEŻ DO ZEBRANYCH NA PL. ŚW. PIOTRA

Po zakończeniu liturgii w Bazylice Watykańskiej Papież udał się do licznej grupy zakonników i zakonnice, dla których nie znalazło się miejsce w świątyni i uczestniczyli w Eucharystii na placu św. Piotra. Franciszek przypomniał im, że każdy z nas ma swoje miejsce, ma swoją pracę w Kościele. „Nie zapominajcie, proszę, o pierwszym powołaniu, pierwszym wezwaniu. Pamiętajcie! Pan nadal zwraca się do was z tą samą miłością, z jaką zostaliście powołani! Nie wygaszajcie tego piękna, tego zdumienia pierwszym powołaniem. I dalej pracujcie! To piękne. Zawsze jest coś do zrobienia. Ale najważniejsza jest modlitwa. Istotą życia konsekrowanego jest modlitwa. Módlcie się, a modląc się możecie się zestarzeć jak dobre wino!” – mówił Papież.

Franciszek zapewnił także o swym wielkim uznaniu dla starych zakonników, którzy zachowali błysk w oczach, bo, jak podkreślił, płonie w nich ogień życia duchowego. Za: [Radio Watykańskie](#)

Wiadomości z kraju

BYLIŚMY RAZEM: ZAKOŃCZENIE ROKU ŻYCIA KONSEKROWANEGO W POLSCE

ARCHIDIECEZJA POZNAŃSKA

„W głoszeniu orędzia o Bożym Miłosierdziu wielką rolę odgrywają osoby konsekrowane” – podkreślił w homilii abp Stanisław Gądecki, nawiązując do trwającego w Kościele jubileuszu Miłosierdzia Bożego. Metropolita poznański przewodniczył Mszy św. dla osób życia konsekrowanego z archidiecezji poznańskiej z okazji Światowego Dnia Życia Konsekrowanego.

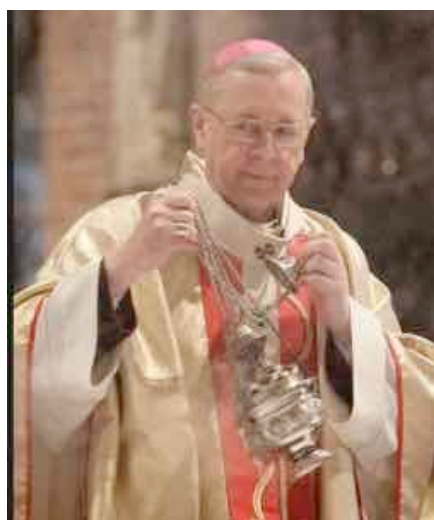
Uroczystą Eucharystię w poznańskiej katedrze współkoncelebrowali przełożeni działających na terenie diecezji zgromadzeń i instytutów zakonnych oraz bp senior Zdzisław Fortuniak i bp pomocniczy Grzegorz Balcerek.

W homilii przewodniczący KEP zaznaczył, że życie osób konsekrowanych – jeśli jest autentyczne – polega na ofiarowaniu się Bogu przez czystość, ubóstwo i posłuszeństwo, by świadczyć o miłosierdziu i dzielić się nim z innymi. Przypomniał, że nie ma miłosierdzia bez poświęcenia i ofiary, bez wyrzeczenia się własnych ambicji i dóbr.

Abp Gądecki, zwracając się do licznie przybyłych zakonników, zakonnice oraz członków instytutów świeckich i stowarzyszeń życia apostołskiego, działających na terenie archidiecezji poznańskiej, podkreślił, że w Kościele obecne są dary hierarchiczne i charyzmatyczne. „Wymiary charyzmatyczny i hierarchiczny Kościoła są ważne i konieczne dla jego prawidłowego

funkcjonowania, a istniejące między nimi napięcie jest wskazane i twórcze” – mówił metropolita poznański.

Zaznaczył, że zapewnienie właściwej proporcji między urzędem a charyzmatem może nastąpić wyłącznie na płaszczyźnie miłości. „Jeśli charyzmaty są prawdziwe, to budują wspólnotę miłości” – stwierdził abp Gądecki.

Przewodniczący KEP zwrócił uwagę na kryteria autentyczności charyzmatów. Podkreślił, że dominującym elementem charyzmatu jest „zar przenikający duszę, która pragnie upodobnić się do Chrystusa, by dawać świadectwo w autentycznej tradycji instytutu, zgodnie z jego regułą, konstytucjami i tradycjami”.

Abp Gądecki wymienił też korzyści wypływające z istnienia struktury charyzmatycznej i hierarchicznej struktury. „Struktura hierarchiczna buduje ład we wspólnocie, zapewniając trwałość kościelnej społeczności, a także posiadającej niezawodną możliwość dotarcia do zbawczej łaski i objawionej prawdy” – zauważył.

Przekonywał, że cechy te dopełnia wymiar charyzmatyczny, dzięki któremu dokonuje się intensywne działanie Ducha Świętego. „Cechuje go różnorodność i jakościowe bogactwo” – stwierdził metropolita poznański.

Przewodniczący KEP podkreślił, że Podczas Mszy św. zakonnice, zakonnicy, członkowie instytutów świeckich i stowarzyszeń życia apostołskiego, działających na terenie archidiecezji poznańskiej, odnowili przyrzeczenia zakonne, dziękowali za dar powołania oraz za charyzmaty osobiste i zakonne.

Na terenie archidiecezji poznańskiej swoje domy i klasztory ma 18 męskich oraz 37 żeńskich instytutów życia konsekrowanego, w tym 2 zgromadzenia klauzurowe: klasztor sióstr karmelitanek na Wzgórzu św. Wojciecha w Poznaniu oraz klasztor sióstr klarysek w Pniewach.

W tegoroczne święto Ofiarowania Pańskiego zakończył się w Kościele Rok Życia Konsekrowanego. Więcej na: [KAI](#)

ARCHIDIECEZJA GNIEŹNIEŃSKA

„Trzeba nam wiary i odwagi. Trzeba doświadczenia miłości i przebaczenia” – mówił do osób konsekrowanych modlących się w katedrze gnieźnieńskiej Prymas Polski abp Wojciech Polak.

Msza św. poprzedzona procesją z kościoła franciszkanów zakończyła Rok Życia Konsekrowanego w archidiecezji gnieźnieńskiej. Podobnie jak podczas uroczystego otwarcia Roku Miłosierdzia modlitewne spotkanie rozpoczęło się w kościele franciszkanów, skąd duchowni i osoby konsekrowane podążyli w procesji do katedry gnieźnieńskiej, przechodząc przez romańskie Drzwi Gnieźnieńskie – najstarszą Bramę Miłosierdzia w Polsce. Te otwarte Drzwi Miłosierdzia – przypomniał w homilii Prymas Polski – są zaproszeniem i potwierdzeniem, że Bóg wciąż na nas czeka, że

wciąż do nas przychodzi, że nas kocha i nam przebacza. „Przechodząc przez te drzwi mamy pamiętać, że i nasze serce powinno być otwarte dla innych. To właśnie przez nasze serce, przez każdą i każdego z nas, Jezus pragnie iść do innych. I z tego właśnie Chrystusowego pragnienia zrodziła się i wciąż się rodzi odpowiedź jaką daje temu światu i w tym świecie życie konsekrowane” – przyznał abp Polak.

Metropolita gnieźnieński nawiązał też do zakońzonego Roku Życia Konsekrowanego przypominając, że wedle zamysłu papieża Franciszka, miał on być zachętą i impulsem do „spojrzenia z nadzieją w przyszłość”, a więc otwierania umysłów i serc, wspólnot i siebie samych na aktualne potrzeby ewangelizacji i miłosierdzia. „Wpatrujcie się w przyszłość – powtarzał za świętym Janem Pawłem II papież Franciszek rozpoczynając Rok Życia Konsekrowanego. Wpatrujcie się w przyszłość, ku której kieruje was Duch Święty, aby znów

dokonywać z wami wielkich dzieł. Wpatrujcie się w przyszłość, to znaczy podejmujcie odważną refleksję, rozeznawajcie stawiając sobie pytania o to, czego dziś żądają od was Bóg i współczesna ludzkość. Wpatrujcie się w przyszłość, to znaczy również niech wasze życie przemawia, niech z niego promieniuje radość i piękno życia Ewangelią i pójścia za Jezusem. W tym przecież wciąż jeszcze tkwi prawdziwa siła i moc życia konsekrowanego” – podkreślił metropolita gnieźnieński, dodając dalej, że prawdziwą i ostateczną przyszłością świata i człowieka jest Jezus Chrystus. „W Nim Bóg wychodzi do nas, abyśmy my mogli iść do Niego. W Nim objawia wszystkim swoje miłosierdzie. W Jezusie Chrystusie sam Bóg czyni nas przybranymi synami. W Nim, przez Jego śmierć i zmartwychwstanie, przez krzyż, uwalnia nas z grzechu i śmierci. W Nim przywraca nam wolność. W Jezusie Chrystusie Bóg otwiera więc przed nami prawdziwie nową przestrzeń” – tłumaczył abp Polak.

Na koniec zachęcał osoby konsekrowane i wszystkich obecnych do otwarcia się na Boże miłosierdzie i odważnego podążania po jego drogach. „W święto Ofiarowania Pańskiego sam Bóg w Jezusie Chrystusie nawiedza swój lud. Trzymające w objęciach małego Jezusa ramiona Maryi są – jak to pięknie opisywał papież Franciszek – naszymi schodami, po których Syn Boży zstępuje do nas, schodami, po których Bóg przybliżył się do nas. Przedłużeniem tych matczynych ramion mają być teraz nasze serca. To przez nie, jak przez otwarte drzwi, Jezus pragnie przybliżyć się do innych ludzi. Mamy im przecież nieść Jezusa. Takie jest w istocie nasze powołanie. Trzeba nam wiary i odwagi. Trzeba doświadczenia miłości i przebaczenia” – mówił na koniec Prymas Polski.

Mszę św. wspólnie z abp. Wojciechem Polakiem celebrowali m.in. abp senior Henryk Muszyński i bp senior Bogdan Wojtuś. We wspólnej modlitwie uczestniczyli duchowni, ojcowie i bracia zakonnicy, a także liczne siostry zakonne. Za: www.prymaspolski.pl

KALWARIA ZEBRZYDOWSKA

We wtorek 02.02.2016 w Sanktuarium kalwaryjskim przeżywaliśmy XX Światowy Dzień Życia Konsekrowanego i jednocześnie zakończenie Roku Życia Konsekrowanego.

Przedstawiciele żeńskich i męskich wspólnot zakonnych z Kalwarii Zebrzydowskiej i sąsiednich miejscowości świętowali wspólnie w kalwaryjskiej bazylice Dzień Życia Konsekrowanego. Podczas uroczystej Mszy św. modlili się wraz z nimi dwaj szczególnie związani z Sanktuarium kardynałowie: Marian Jaworski i Franciszek Macharski oraz bp Marian Buczek ze Lwowa.

Msza św. była poprzedzona wystawieniem Najświętszego Sakramentu i modlitwą różańcową, którą poprowadził O. Ekspedyt Osiadacz. Następnie zgromadzeni w kalwaryjskiej bazylice siostry i bracia odśpiewali nieszpory. Pod Bramą Miłosierdzia Ks. Bp Marian Buczek poświęcił świece.

Homilię podczas Mszy św. wygłosił O. kustosz Azariasz Hess, który nawiązując do Listu Biskupów na dzień Życia Konsekrowanego podkreślił „znaczący spłot dwóch wydarzeń”: końca Roku Życia Konsekrowanego i obchodów Nadzwyczajnego

Roku Jubileuszowego Miłosierdzia, wskazując, że w głoszeniu orędzia o Bożym Miłosierdziu osoby konsekrowane odgrywają ogromną rolę.

Ojciec Kustosz zauważył, że święto Ofiarowania Pańskiego – i zarazem święto wszystkich osób żyjących radami ewangelicznymi – ma przypominać o ich osobistym spotkaniu z Chrystusem. „To spotkanie, które każdy z nas, osób powołanych, przeżył. To spotkanie, podczas którego każdy z nas poczuł na sobie Jezusowe spojrzenie. Tego spojrzenia nie sposób zapomnieć, bez względu na to, ile lat życia zakonnego za sobą mamy” – podkreślał kaznodzieja. „Odpowiedzią na to Jezusowe spojrzenie była nasza decyzja o poświęceniu życia Bogu w zakonie czy kapłaństwie – z miłości. Bo tylko miłość uzasadnia świat” – mówił.

O. Azariasz Hess podkreślał także, że dla osób życia konsekrowanego zjednoczenie z Bogiem jest ważniejsze od wszystkich innych obowiązków. Przypominał, że fundamentem każdego powołania jest wiara, czyli oddanie serca w odpowiedzi na Boże zaproszenie. To wiara pozwala rozpoznać działanie Boga i Jego obecność, często w najprostszycy sprawach codziennego życia. „Z poznaniem, które przynosi wiara, zawsze musi być związana fascynacja osobą Jezusa Chrystusa, owo zakochanie się, bez którego nie ma sensu życie zakonne” – dodał. Namawiał do tego, by wracać do pamięci o tej pierwszej fascynacji Jezusem, bo ona jest lekarstwem na zubożenie, rutynę i spowzednienie. „Im bardziej Jezusa poznajemy, tym bardziej jesteśmy Nim zafascynowani, a jeśli mamy Go w sercu, to niewiele musimy mówić, niewiele czynić, bo ci, którzy na nas patrzą, widzą, że żyjemy tą rzeczywistością”. Narzędziem poznawania Jezusa, trwania przy Nim jest modlitwa – niezbędna w życiu osoby konsekrowanej. „Iść za Jezusem to znaczy mieć Go stale przed sobą” – mówił Ojciec Kustosz. Po Mszy św. odbyła się Adoracja Żłóbka, którą poprowadził Wikary klasztoru – O. Antoni Kluska. Pielgrzymkę Osób Konsekrowanych zakończyło spotkanie przy wspólnym stole w refektarzu klasztornym.

Za: www.kalwaria.eu

ARCHIDIECEZJA PRZEMYSKA

Abp Józef Michalik przewodniczył w bazylice archikatedralnej w Przemyślu modlitwie osób konsekrowanych z archidiecezji przemyskiej. Takie spotkanie odbywa się co roku 2 lutego – w Dzień Życia Konsekrowanego.

Tegoroczne obchody miały wymiar szczególny ze względu na kończący się Rok Życia Konsekrowanego. Rozpoczęły się adoracją dziękczynną w kościele oo. karmelitów. Następnie uczestnicy w

procesji ze świecami udali się do archikatedry, gdzie nastąpiło uroczyste przejście przez Bramę Miłosierdzia. Mszy św. przewodniczył abp Józef Michalik.

Metropolita przemyski zachęcał zakonników i zakonnice, aby odnajdywali sens życia, pamiętając, że nie ma kapłaństwa i chrześcijaństwa bez krzyża i cierpienia, bo taka była droga Chrystusa. – Przez wiarę czynimy nasze trudności owocnym krzyżem cierpienia, czynimy naszą pracę i modlitwy wielkim darem – powiedziała. Zachęcał również, aby przeproszać za słabości i niewierności wszystkich konsekrowanych.

Homilię wygłosił o. Stefan Skórny z przemyskiego klasztoru karmelitów bosych. Wskazywał, że osoby życia konsekrowanego wobec świata mają być prorokami Boskiego miłosierdzia tak, jak rozdawczynią Bożych łask była od początku i będzie do skończenia świata Maryja.

– Kończący się Rok Życia Konsekrowanego miał nam pomóc w pokornym uznaniu naszych ludzkich słabości, ale równocześnie obudzić w nas radość, bo przecież wiele dobra działał Bóg przez naszą pokorną posługę zakonną i kapłańską – mówił kaznodzieja. Przestrzegł, że spektakularne dzieła miłosierdzia, choćby nawet wykonywane w zbożnych celach, ale dla oka ludzkiego, nie sprawią na ziemię Bożego błogosławieństwa.

Stwierdził, że tylko tacy zakonnicy i zakonnice, którzy „nie marnują czasu łaski i nawiedzenia”, są w stanie doprowadzić do przebudzenia swych środowisk i parafii. – O taki dar radosnej świętości trzeba nam prosić, bo jest on skuteczną odpowiedzią na egoizm, zwątpienie i głód nadziei we współczesnym świecie – mówił. Podkreślił, że cała ludzkość oczekują świadectwa osób konsekrowanych.

W spotkaniu wzięli udział ojcowie i bracia zakonni, siostry zakonne oraz członkowie Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego z terenu archidiecezji przemyskiej. Za: **KAI**

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

Abp Wiktor Skworc przewodniczył w samo południe uroczystej sumie pontyfikalnej w katowickiej katedrze Chrystusa Króla. Eucharystia kończyła obchody związane z przeżywaniem Roku Życia Konsekrowanego.

Członkowie zgromadzeń zakonnych oraz instytutów życia konsekrowanego, jak i dziewice konsekrowane zgromadzili się w katedrze Chrystusa Króla, aby wspólnie dziękować za łaskę powołania do tego szczególnego stanu w Kościele. Przeżywanie Dnia Życia Konsekrowanego rozpoczęło się od spotkania w Krypcie katowickiej katedry. Tam osoby konsekrowane przywitał bp Adam Wodarczyk, który w archidiecezji katowickiej jest odpowiedzialny za ten stan w Kościele lokalnym.

W tym roku przeżywalimy nawiedzenie obrazu MB Piekarskiej w każdym domu zakonnym naszej archidiecezji. (...) Maryja stała się Gospodynią Waszych domów, Waszych wspólnot. Ufamy, że odnowiła jeszcze bardziej wasze wzajemne relacji – mówił bp Wodarczyk do zgromadzonych w Krypcie.

Słowo do zebranych skierował także ks. dr Wacław Królikowski SJ. – Osoby zakonne są szczególnie powołane, aby przyjmować miłosierdzie i tym miłosierdziem się dzielić. (...) My, jako osoby konsekrowane jesteśmy wezwani do objawiania sobie wzajemnie Bożego miłosierdzia, szcze-

gólnie we wspólnotach w których żyjemy – mówił.

– Czystość serca i rąk, kierowanie ducha ku wieczności, życie w wolności, którą daje prawda. Postawy te kierują naszą uwagę ku trzem radom ewangelicznym: czystości, ubóstwu i posłuszeństwu, które są naszą wymagającą codziennością – mówił do zgromadzonych w katedrze osób życia konsekrowanego metropolita katowicki. Zwrócił uwagę, że przyjęcie rad ewangelicznych, które jest sposobem życia to w „swej istocie wzięcie odpowiedzialności za życie innych”. – Podkreślił, że ze złożonej profesji rad ewangelicznych wynika zobowiązanie do troski o życie duchowe i fizyczne osób, wśród których pracują zakonnicy i zakonnice, jak i o modlitwę w ich intencji. Arcybiskup zauważył, że ostatecznym wyrazem tej troski jest miłosierdzie.

– Wasi bliźni oczekują od was świadectwa miłosierdzia – świadectwa pełnienia wszystkich bez wyjątku – czynków miłosierdzia, co do ciała i co do duszy. Kto jak nie wy – ludzie Boga bogatego w miłosierdzie – powinni być świadkami miłosierdzia! – apelował do zebranych metropolita katowicki.

Abp Wiktor Skworc podkreślił również fakt, że Boże Miłosierdzie ma oblicze Bożego Syna, natomiast „miłosierdzie udzielane przez nas posiada oblicze każdego z nas. Objawiają je wiarygodnie ludzie wolni, którzy sami doświadczyli miłosierdzia i dzielą się nim, poszerzają przestrzeń oddziaływania Bożego Miłosierdzia, przestrzeń nowych szans, które daje Bóg”.

Metropolita katowicki zapewnił również o swojej wdzięczności wobec każdej osoby życia konsekrowanego na terenie archidiecezji. Zapewnił również o swojej modlitwie za ten stan życia w Kościele. Szczególnie podkreślił obecność we wspólnotach Kościoła kontemplacyjnego. – Pasterską wdzięczność złączoną z modlitwą wyrażam siostrom klauzurowym za wspieranie katowickiego Kościoła mocą nieustannej modlitwy. Dziękuję za miłosierdzie modlitwy, świadczone dniem i nocą, na kolanach, często w postach i utrudzeniu pracą. Za to, że słuchacie wielodusznie próśb ludzi świeckich dotkniętych nieraz ogromną biedą, ogromnym cierpieniem, za to, że jesteście pogotowiem ratunkowym Kościoła, kiedy prosicie o miłosierdzie dla nas i całego świata – mówił.

W czasie Eucharystii osoby życia konsekrowanego odnowiły również swoje śluby zakonne.

Dzień Życia Konsekrowanego od wielu lat jest obchodzony 2 lutego w Święto Ofiarowania Pańskiego. W sposób szczególnie lokalne wspólnoty dziękują wówczas za powołania do życia zakonnego, jak i proszą o nowe powołania do tej formy życia w Kościele. Za: www.archidiecezja.katowice.pl

ARCHIDIECEZJA BIAŁOSTOCKA

„Jesteście potrzebni, bo jesteście jak światło w mroku, bo podnosicie tych, którzy upadli, bo przywracacie uśmiech tam, gdzie zagościł zdawało by się bezpowrotny smutek” – mówił w Archikat-

edrze Białostockiej na zakończenie Roku Życia Konsekrowanego Abp Edward Ozorowski do przedstawicieli męskich oraz żeńskich zgromadzeń zakonnych.

Metropolita Białostocki przypomniał, że istota życia konsekrowanego jest „całkowicie oddanie się Bogu, na zawsze, bez oglądania się

wstecz. To oddane jest odpowiedzią na Jego miłość, za które otrzymacie wieczną nagrodę” – podkreślał.

Arcybiskup życzył przybyłym na wspólną modlitwę nieustannego zaufania i wiary w Bożą opiekę oraz radości płynącej ze służby ludziom. „Wnoście radość w życie innych ludzi, gdyż oni tak bardzo na to czekają i tak bardzo tej Bożej radości potrzebują. Niech Pan daje wam tę radość, ale także zrozumienie i światło, by móc rozeznać i odpowiadać na potrzeby archidiecezji białostockiej, tak, by mogła stawać się ona przykładem dla innych kościołów lokalnych” – dodał.

Świąteczną liturgię rozpoczęło poświęcenie świec gromnicznych i uroczysta procesja do ołtarza. Podczas homilii odczytany został list biskupów na Dzień Życia Konsekwowanego. Następnie siostry zakonne, księża i pozostałe osoby konsekrowane odnowiły swoje śluby i przyrzeczenia.

Na zakończenie Mszy św. w imieniu wszystkich zgromadzonych osób konsekrowanych podziękowania i słowa wdzięczności wobec abp. Edwarda Ozorowskiego, koncelebrującego abp. Seniora Stanisława Szymeckiego, ks. prał. Henryka Żukowskiego, wikariusza biskupiego ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego oraz salezjanina z Rózanogostoku, ks. Adama Wtulicha – spowiednika i rekolekcyjisty wyraziła s. Paulina Mieszekiewicz ze Zgromadzenia Sióstr Misjonek Świętej Rodziny. Przełożona domu przy ul. Stołecznej w Białymstoku zapewniła o duchowej łączności z werbistą, o. Feliksem Kubiczem, który przebywa w szpitalu. „On, także w swoim cierpieniu pamięta o nas. Jesteśmy mu wdzięczni za radość, jaką zawsze wnosił w nasze spotkania” – mówiła, dziękując jednocześnie wszystkim kapłanom i braciom, z którymi na co dzień siostry współpracują.

Ks. prał. Żukowski zapewnił o radości z towarzyszenia osobom konsekrowanym w ich oddaniu życia Bogu. Podziękował Abp.

Ozorowskiemu za przewodniczenie Mszy św., Abp. Seniorowi oraz koncelebrującym kapłanom za wspólną modlitwę.

W Archidiecezji Białostockiej pracuje około 180 sióstr z 16 zgromadzeń zakonnych żeńskich. Poza tym są 4 zakony męskie oraz wiele wspólnot i instytutów życia konsekrowanego. Siostry zakonne prowadzą domy pomocy społecznej, domy samotnej matki, domy dziecka, świetlice dla dzieci oraz przedszkola i szkoły. Pracują w szpitalach, hospicjach, jako katechetki, nauczycielki oraz wychowawczynie trudnej młodzieży. Podejmują różne formy posługi jako zakrystianki, organistki, sekretarki. Obejmują swoją służbę, pracą i modlitwą osoby potrzebujące różnych wyznań i narodowości. Księża werbiści prowadzą dom rekolekcyjny św. Kazimierza w Kleosinie, a salezjanie, oprócz parafii, placówkę opiekuńczo-wychowawczą o charakterze resocjalizacyjnym dla młodzieży niedostosowanej społecznie. Od niedawna w Białymstoku prowadzona przez ojców jezuitów Wspólnota Życia Chrześcijańskiego. Teresa Margańska. Za: www.archibial.pl

ARCHIDIECEZJA WARSZAWSKA

Ponad 500 sióstr i braci zakonnych wzięło udział w Mszy św. w archikatedrze św. Jana Chrzciciela na zakończenie Roku Życia Konsekwowanego. Liturgii przewodniczył bp Piotr Jarecki.

W homilii o. Piotr Stasiński OFMCap. nawiązując do obchodzonego 2 lutego Święta Ofiarowania Pańskiego i przypadającego na ten dzień także Dnia Życia Konsekwowanego zwrócił, że z ewangelicznego opisu płynie wiele wskazówek dla osób konsekrowanych. – Trzeba nam odnowić świadomość własnego powołania, ucieszyć się łaską chrztu, że rozwinęła się w nas do tego stopnia, że zostaliśmy poświęceni Bogu, bo konsekrowani na zawsze, a potem także oczyścić się i podjąć na nowo radykalnie nasze powołanie – mówił.

Za papieżem Franciszkiem zachęcał osoby konsekrowane, by badały znaki czasu. –

Teologowie mówią, że jednym ze znaków czasu jest pragnienie głębokiego życia duchowego, kultury ducha. Mamy być tymi, którzy kultywują sprawy ducha – mówił.

Zwrócił uwagę, że kultura w dzisiejszym świecie zamienia się w antykulturę. – Kultura już nie podnosi ludzi ku górze, nie rozwija najpiękniejszych elementów osobowości, kultura dziś bazuje na sensacji, zgorzeniu, i poniża ludzi. Znakiem czasu, jest zapotrzebowanie na kulturę życia duchowego – mówił.

Kaznodzieja nawiązując do rozpoczętego Roku Miłosierdzia, zachęcił osoby konsekrowane, by wróciły do pism ojców

założycieli swoich zgromadzeń i poszukiwały w nich przesłania o Bożym miłosierdziu, które mamy świadczyć sobie nawzajem. – Warto, wracając do źródeł naszych wspólnot, zwrócić uwagę na ten aspekt miłosierdzia Boga wobec nas i naszego miłosierdzia wobec innych – mówił.

Zdaniem kaznodziei, dopiero poprawa jakości wspólnot zakonnych – życie pełne miłości i miłosierdzia, spowoduje, że pojawią się w nich nowe powołania. – Nasi zakonodawcy dali wiele przykładów miłosiernego życia, chciejmy tego szukać, wówczas przyjdą do nas młodzi. Przyjdą, bo zobaczą, że tu jest miłość i miłosierdzie – wyjaśnił.

Podczas Eucharystii zakonnicy i zakonnice odnowiły swoje śluby i przyrzeczenia zakonne, modlono się także o owoce zakończonego właśnie Roku Życia Konsekwowanego, by był on „początkiem jeszcze bardziej autentycznego kroczenia drogą, którą wyznaczył Jezus”.

Msza św. w archikatedrze zakończyła modlitewne triduum z okazji zakończenia Roku Życia Konsekwowanego. Liturgię

poprzedziła procesja osób konsekrowanych z kościoła seminaryjnego do archikatedry.

Oprawę liturgiczną przygotował żeński chór międzyzakonny i klerycy z Wyższego

Seminarium Duchownego Księży Palotynów w Ołtarzewie..

Za: www.archidiecezja.warszawa.pl

DIECEZJA TARNOWSKA

Diecezjalne dziękczynienie za wyniesienie na ołtarze męczenników: bł. ojca Michała Tomaszka oraz pochodzącego z podtarnowskiej Zawady bł. ojca Zbigniewa Strzałkowskiego. wpisało się w obchody Dnia Życia Konsekrowanego, stąd na uroczystości zgromadzili się przedstawiciele różnych zgromadzeń, w tym ojcowie franciszkanie z Krakowa razem z klerykami.

Po niesporach rozpoczęła się Msza św. pod przewodnictwem biskupa Andrzeja Jeża, podczas której, prowincjał franciszkanów o. Jarosław Zachariasz przekazał parafii relikwie bł. o. Zbigniewa.

„Ufam, że obecność Jego relikwii w Tarnowie we wspólnocie tu-tejszego Kościoła przyniesie obfite owoce w życiu duchowym diecezjan. Niech moc wiary bł. o. Zbigniewa, jasny płomień Jego miłości, pokój, który niósł aż do męczeństwa będą w sercach wszystkich wielbiących Boga za Jego przyczyną” – powiedział prowincjał o. Jarosław Zachariasz. Za relikwie podziękował biskup tarnowski Andrzej Jeż.

„Przyjmujemy ten wielki dar z wdzięcznością całując relikwie naszego męczennika, bł. Zbigniewa niejako składamy pocałunek na całym Jego życiu i męczeńskiej śmierci, składamy pocałunek na świętości Boga, która w nim zamieszkała. Radujemy się z faktu, że powrócił do nas, ochrzczony tutaj w katedrze wraca w relikwiach, będąc dla nas patronem czuwając nad naszą diecezją, miastem, nad swoją parafią. Głęboko wierzymy, że za Jego wstawiennictwem będziemy tutaj wypraszać wiele łask, przede wszystkim łaskę świętości” – dodał Biskup Tarnowski.

W kazaniu prowincjał franciszkanów o. Jarosław Zachariasz mówił, że przygotowując się do beatyfikacji stawiano wiele pytań m.in. jakie znaczenie ma śmierć męczenników, ale jak dodał dziś żadne z postawionych wtedy pytań nie było najważniejsze. „Najważniejsze jest pytanie o Chrystusa. Kim jesteś Panie? Kim w życiu błogosławionego Zbigniewa był Bóg, Kim jest dla mnie?” – dodał.

Po Eucharystii uczestnicy dziękczynienia otrzymali obrazki z relikwiami II stopnia bł. Zbigniewa Strzałkowskiego i jego współbrata bł. Michała Tomaszka.

2 lutego, siostry zakonne, bracia i zakonnicy z całej diecezji tarnowskiej rozpoczęli Dzień Życia Konsekrowanego w Kościele Księży Filipinów przeżywających Rok Jubileuszu 500-lecia urodzin św. Filipa Neri.

Słowa powitania do uczestników skierował ks. Maciej Mitera – Przełożony i Proboszcz parafii, oraz wikariusz biskupi ds. zakonnych ks. dr. Zbigniew Krzyszkowski.

Następnie O. Józef Krzemiński Jezuita z Nowego Sącza – były dyrektor grupy misjonarzy ludowych, wygłosił konferencję, po której wyruszyła ulicami Tarnowa procesja do Katedry, niosąc relikwie świętych i błogosławionych założycieli swoich zgromadzeń i osób zakonnych. Osoby konsekrowane odmówiły podczas drogi Koronkę do Bożego Miłosierdzia i Litanię do Wszystkich Świętych.

„To wielkie święto dla nas i radość ze spotkania. Dziękujemy za łaski i dary Roku Życia Konsekrowanego” – podkreślali uczestnicy uroczystości.

Przed bazyliką biskup tarnowski Andrzej Jeż poświęcił świece. Następnie wszystkie osoby konsekrowane przeszły przez bramę miłosierdzia. W katedrze odbyło się nabożeństwo przygotowane przez alumnów z seminarium Ojców Redemptorystów z Tuchowa. Najważniejszym punktem obchodów była Msza św. pod przewodnictwem biskupa tarnowskiego Andrzeja Jeża, bp Władysława Bobowskiego, bp Stanisława Salaterskiego i biskupa nominata Leszka Leszkiewicza.

Przypominając liczne grono nowych świętych i błogosławionych siostr i zakonników, biskup tarnowski Andrzej Jeż powiedział, że ich życie to piękne świadectwa, godne naszej uwagi i naśladowania. Zdaniem biskupa, kanonizacje i beatyfikacje 2015 roku to także szczególnie ważny dar kończącego się Roku Życia Konsekrowanego. „Chcemy wracać do czytania żywotów świętych i do zapoznawania się z ich drogą ku świętości. Wszyscy potrzebujemy dobrych wzorców i przekonujących przykładów dla siebie. I nie znajdziemy lepszych i bardziej wiarygodnych od tych, którymi są świadectwa życia świętych” – dodał.

Biskup Tarnowski podkreślił też, że święci pokazują nam, iż sposób życia oparty na Ewangelii jest możliwy do przyjęcia i do zrealizowania, że jest on też o wiele bardziej atrakcyjny, celowy i sensowny niż modele promujące życie bez Boga.

Bp Jeż przypomniał, że kończący się Rok Życia Konsekrowanego przechodzi w trwający już Rok Miłosierdzia, zaś w jego owocnym przeżywaniu może nam również pomóc obecność i postawa osób zakonnych.

„Są obok nas i między nami. Swoją modlitwą i pracą ubogacają życie Kościoła i społeczeństwa. Tworzą piękny obraz postawy miłosierdzia, która tak mocno rysuje się w kulturowych przez nich dziełach. Prowadzone przez nich szpitale, domy opieki społecznej, szkoły i przedszkola, różnorakie dzieła charytatywne, posługa sakramentalna, dzieło ewangelizacji oraz nieustanna modlitwa, którą otaczają nas chociażby siostry klauzurowe, to konsekwentna realizacja postawy miłosierdzia” – dodał biskup.

Po homilii, siostry i zakonnicy pod przewodnictwem delegata KWPZM ds. zakonów męskich w diecezji tarnowskiej Ks. Tadeusza Gniewka SCJ odnowili śluby zakonne.

Przed błogosławieństwem Po Komunii Świętej s. Eudoksja Twardowska Służebniczka Dębicka – referentka diecezjalna złożyła w imieniu osób konsekrowanych zgromadzonych w Katedrze podziękowania Księdzu Biskupowi Ordynariuszowi i Biskupom pomocniczym za ich modlitwę. Słowa podziękowań zostały skierowane również do ks. dr Zbigniewa Krzyszowskiego, wikariusza biskupiego ds. zakonnych, Ks. Tadeusza Gniewka SCJ delegata KWPZM ds. zakonów męskich w diecezji tarnowskiej, oraz Ks. dr Adama Nity – proboszcza katedry tarnowskiej. Uroczyste błogosławieństwo Biskupa Andrzej Jeża – ordynariusza diecezji tarnowskiej zakończyło uroczystą Eucharystię, po której Ks. Biskup spotkał się z

osobami konsekrowanymi na agapie w salach duszpasterskich przy tarnowskiej katedrze.

Dzięki transmisji diecezjalnego Radia RDN Małopolska i RDN Nowy Sącz z uczestnikami uroczystości łączyły się duchowo siostry z zakonów klauzurowych. oraz wierni diecezji tarnowskiej.

Do wiadomości podała: **Ks. Tadeusz Gniewek SCJ** delegat KWPZM ds. zakonów męskich w Diecezji tarnowskiej

DIECEZJA DROHICZYŃSKA

Na zakończenie Roku Życia Konsekrowanego, członkowie zgromadzeń zakonnych z terenu diecezji drohiczyńskiej przybyli 2 lutego, w Święto Ofiarowania Pańskiego, na zaproszenie biskupa drohiczyńskiego Tadeusza Pikusa do Drohiczy na wspólną modlitwę.

Uczestniczyli oni w Eucharystii, celebrowanej w katedrze p.w. Trójcy Świętej przez ks. bpa Tadeusza Pikusa. Podkreślił on znacznie zgromadzeń i wspólnot zakonnych w życiu diecezji, wspierających nurt jej duszpasterskich działań swoją modlitwą, świadectwem i pracą. Podziękował także za wszystko, co pomogło przeżyć owocnie Rok Życia Konsekrowanego w diecezji drohiczyńskiej. Homilię wygłosił, jak to określił ks. bp Pikus „pierwszy zakonnik diecezji”, biskup senior Antoni Dydycz, obchodzący w ubiegłym roku 60 rocznicę złożenia ślubów w Zakonie Braci Mniejszych Kapucynów. Przypomniwał w niej istotę życia konsekrowanego, które polega na oddaniu siebie na służbę Bogu i ludziom poprzez naśladowanie Jezusa na drodze rad ewangelicznych.

Konsekracja to włączenie do świętości Jezusa Chrystusa i rozwijanie tej świętości – mówił. Podkreślił, że obchodzony w Kościele 2 lutego Dzień Życia Konsekrowanego ukazuje potrzebę odkrycia w życiu wartości

spotkania z Bogiem i człowiekiem, a we współczesnym świecie także człowieka z samym sobą, aby mógł zrozumieć siebie samego, a instytuty życia konsekrowanego mają swoim świadectwem i modlitwą wielką misję do spełnienia w naszych czasach. Powiedział również, że: Życie konsekrowane oczyszcza z tego, co utrudnia dotarcie do Miłosierdzia Boga.

Życzył zakonnikom i zakonnicom, aby koniec Roku Życia Konsekrowanego był początkiem nowej fazy przeżywania ich własnej konsekracji oraz świadectwa danego ludziom włączonym także w konsekrację przez chrzest święty.

Zebrani w katedrze drohiczyńskiej członkowie zgromadzeń zakonnych z wikariuszem biskupim ds. życia zakonnego, salezjaninem ks. Dariuszem Matuszyńskim SDB oraz zakonną referentką diecezji drohiczyńskiej sercanką s. Wiesławą Gładyszewską FCM odnowili śluby zakonne. Eucharystię poprzedziła procesja z relikwiami świętych i błogosławionych

założycieli i członków zgromadzeń, aby w ich obecności modlić się o odczytywanie drogi realizacji swych charyzmatów, prosząc ich o wstawiennictwo u Boga. Spotkanie zakończyła zaś wspólna agapa w Wyższym Seminarium Duchownym.

Obecnie w diecezji drohiczyńskiej pracują trzy wspólnoty zakonów męskich: salezianie w Sokołowie Podlaskim, sercanie w Mielniku i kapucyni w Serpelicach. W diecezji posługuje też 13 zgromadzeń żeńskich w 17 domach zakonnych. Są to albertynki w Jabłonnie Lackiej, benedyktynki, sercanki i loretanki w Drohiczyźnie, dominikanki i karmelitanki w Bielsku Podlaskim, karmelitanki w Siemiatyczach, klaryski i siostry misjonarki w Hajnówce, felicjanki w Ceranowie, misjonarki w Rudce, a także salezjanki i służki w Sokołowie Podlaskim i Węgrowie, sercanki w Brańsku, oraz urszulanki z Gandino w Nurcu. Zgromadzenia benedyktynek i klarysek są wspólnotami kontemplacyjnymi, pozostałe udzielają się w działalności duszpasterskiej, służąc w katechizacji, obsłudze świątyń, prowadząc przedszkola, domy opieki społecznej, dom księży emerytów, internaty, gimnazjum i liceum, warsztaty terapii zajęciowej i domy rekolekcyjne. Zakonnice pomagają także w Drohiczyńskiej Kurii Biskupiej i Wyższym Seminarium Duchownym, a także prowadzą pracownię haftu artystycznego, wytwórnię opłatków i księgarnię. ks. Artur Płachno

Za: www.drohiczyńska.pl

DIECEZJA BIELSKO-ŻYWIECKA

„Dopiero Jezusowa śmierć na krzyżu przynosi absolutne oczyszczenie” – podkreślił bp Roman Pindel podczas liturgii w kościele pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Bielsku-Białej. Ordynariusz bielsko-żywiecki w asyście około 30 kapłanów przewodniczył 2 lutego Eucharystii z okazji święta Ofiarowania Pańskiego i Dnia Życia Konsekrowanego.

W bielskiej świątyni modliło się około stu sióstr zakonnych ze zgromadzeń działających na terenie diecezji bielsko-żywieckiej. Obecni byli przełożeni działających na Podbeskidziu zgromadzeń i

instytutów zakonnych i stowarzyszeń apostołskich. Uczestnicy liturgii przeszli w procesji ze świecami wokół świątyni, odnowili także śluby i przyrzeczenia zakonne.

W homilii bp Pindel nawiązując do słów Symeona wypowiedzianych w czytany dziś fragmencie Ewangelii św. Łukasza, zwrócił uwagę, że w osobie Jezusa przychodzi znak sprzeciwu.

„Ludzie dzielić się będą ze względu na Jego wystąpienie, słowa, Jego dokonania. Bo od narodzin jedni będą przybywać, by oddać pokłon Nowonarodzonemu, a inni będą czyhać na Jego życie. A 30 lat później wielu uzna w Nim proroka potężnego w czynie i słowie, Mesjasza, Syna Bożego, ale wielu też Go odrzuci. Będą niektórzy

występować przeciw Niemu, szukać powodu, by Go oskarżyć, będą nastawać na Niego i szukać sposobności, by Go pojąć i skazać. Wielu będzie dopominać się śmierci sprawiedliwego, a uwolnić tego, który był zabójcą” – wyjaśnił biskup.

Wskazując na zachowanie dobrego łotra i tłumu urągającego Synowi Bożemu spod krzyża, hierarcha zaznaczył, że to śmierć Jezusa na krzyżu jest podstawowym znakiem sprzeciwu. „A jednak ta Jezusowa śmierć na krzyżu przynosi absolutne oczyszczenie. Oto przyjdzie do świątyni jest zapowiedzią tego oczyszczenia. To wtedy kończy się wartość ofiar składanych w świątyni, kończy się jednoznacznie sens kapłaństwa w Izraelu. To wtedy złożona jest jedna jedyna ofiara, która wystarcza na zawsze i za wszelkie grzechy świata” – dodał.

W odniesieniu do wymiaru maryjnego dzisiejszego Święta Ofiarowania Pańskiego, biskup przypomniał zapowiedziane przez Symeona cierpnie Matki Zbawiciela – aż po trwanie przy krzyżu, na którym kona Jezus.

Biskup zachęcił osoby konsekrowane, by końcowe przesłanie z fragmentu Łukaszejskiej Ewangelii odnieść do własnej sytuacji. „Także i my wracamy po tych uroczystościach – po uroczystości Ofiarowania Pańskiego, po zakończonym roku Życia Konsekrowanego – do naszego życia. Doznaliśmy w tym czasie wielu łask, wielu światła i umocnienia na dalsze życie. Będziemy wierni konsekracji która się w nas dokonała, gdy składaliśmy śluby. Będziemy z większą wiernością słuchać Tego, który nas powołał i codziennie powołuje” – dodał duchowny.

„Będziemy posługiwać tym charyzmatem, którym żyje zakon czy zgromadzenie. Ale także posługiwać tymi darami osobistymi, którymi zostaliśmy obdarzeni dla dobra wspólnoty, Kościoła czy dla tych, nad którymi się pochylamy w posłudze miłosierdzia. Dzieje zbawienia toczą się dalej. Aż do szczęśliwego zakończenia, gdy

Chrystus powtórnie przyjdzie, by przygarnąć swoich” – zapewnił biskup.

Po Mszy biskup wręczył kilkadziesiąt listów gratulacyjnych siostrze obchodzącym okrągłe jubileusze – od 60-lecia, 50-lecia do 25-lecia życia zakonnego. Święte spotkanie zakończyło wspólne kolędowanie przy stole..

Na terenie diecezji bielsko-żywieckiej istnieje 61 klasztorów, należących do 29 żeńskich zgromadzeń zakonnych. Żyje w nich około 500 sióstr. Na terenie diecezji jest też 29 męskich domów zakonnych, należących do kilkunastu zgromadzeń męskich, skupiających ponad 141 i 21 braci zakonnych i 2 kleryków. Kapłani zakonnicy prowadzą 17 parafii na Podbeskidziu.

Za: www.diecezja.bielsko.pl

DIECEZJA BYDGOSKA

W liturgiczne wspomnienie Ofiarowania Pańskiego w katedrze bydgoskiej zgromadziły się osoby konsekrowane z całej diecezji. Obecne były Siostry i bracia zakonnicy, klerycy zakonnicy ze Zgromadzenia Ducha Świętego oraz przedstawiciele prezbiteratu zakonnego na wspólnej dziękczynnej modlitwie.

Razem z osobami konsekrowanymi modlili się moderatorzy i klerycy Diecezjalnego Seminarium Duchownego.

Uroczystość rozpoczęła się procesją ze świecami pod przewodnictwem Biskupa Diecezjalnego ks. Jana Tyrawy wokół świą-

tyni i przejściem przez Bramę Miłosierdzia, Ksiądz Biskup przewodniczył Eucharystii i wygłosił Słowo Boże. Przesłanie Księdza Biskupa do osób konsekrowanych oparte było na słowach papieża Franciszka, który wezwał zakonnicę i zakonników do zachowania posłuszeństwa.

Ksiądz Biskup wezwał obecnych do zachowania posłuszeństwa, do lojalności swemu charyzmatowi zgromadzenia a przez to do dawania świadectwa swego życia we wspólnocie zakonnej, rodzinnej i społecznej całemu dzisiejszemu światu potrzebującemu Bożego Miłosierdzia. Po homilii Dostojny Celebrans przyjął odnowienie ślubów zakonnych. Na zakończenie Mszy św. na kolejny rok życia Biskup Bydgoski udzielił pasterskiego błogosławieństwa.

Cała uroczystość zakończyła się spotkaniem z Księdzem Biskupem oraz między sobą na wspólnym obiedzie, na który zaprosił Ksiądz Biskup.

o. Wł. B.

DIECEZJA SANDOMIERSKA

Miniony rok zbliżył do siebie różne rodziny zakonne obecne na terenie naszej diecezji. Ukazał duchowieństwu diecezjalnemu oraz świeckim sens życia konsekrowanego i jego owoce – mówił bp Krzysztof Nitkiewicz do zgromadzonych osób konsekrowanych. W święto Ofiarowania Pańskiego w Kościele po raz 20. obchodzono Dzień Życia Konsekrowanego. Tegoroczne obchody były szcze-

gólne, gdyż zwieńczały obchody mijającego Roku Życia Konsekrowanego. Diecezjalne dziękczynienie za dar życia konsekrowanego odbyło się w kościele pw. Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny w Stalowej Woli u ojców kapucynów. Mszy świętej, podczas której dziękowano za posługę osób zakonnych w diecezji przewodniczył bp K. Nitkiewicz. Na wspólnej modlitwie zbrali się ojcowie i bracia zakonnicy, siostry zakonne oraz członkowie instytutów życia konsekrowanego. Podczas Eucharystii modlono się także o liczne i

święte powołania zakonne. Liturgia rozpoczęła się obrzędem poświęcenia świec, będących znakiem całkowitego poświęcenia Bogu. Podczas homilii o. Marek Miszczyński OFM Cap mówił o owocach obchodów Roku Życia Konsekwowanego oraz o istocie i celu powołania zakonnego. – Poddanie się działaniu Ducha Świętego należy do istoty powołania osób konsekrowanych. Każdy z nas został pociągnięty przez Ducha Świętego do wyboru tej drogi, to Jego działanie stoi u podstaw naszej decyzji, w której pozwoliliśmy się uwieść wielkiej miłości Boga. Dlatego trzeba nam wracać do naszych początków: początków działalności naszych zgromadzeń i osobistego powołania, aby z nadzieją i nową mocą patrzeć w przyszłość – mówił kaznodzieja. – Nie wystarczy złożyć i przestrzegać naszych zakonnych ślubów, aby wypełnić nasze powołanie. Trzeba postępować według natchnienia Ducha Świętego, bo tylko wtedy wypełnimy wolę Chrystusa i upodobimy się do Niego. Dlatego pozwólm się prowadzić Duchowi Świętego, pozwólm, aby On nas kształtował, aż w pełni upodobimy się do Chrystusa – podkreślał o. M. Miszczyński.

Po homilii zgromadzone osoby konsekrowane odnowiły swoje śluby i przyrzeczenia zakonne i na ręce biskupa złożyły zapalone świece znak swojego oddania Bogu i gotowości służenia wspólnocie Kościoła. – Miniony rok zbliżył do siebie różne rodziny

zakonne obecne na terenie naszej diecezji. Ukazał duchowieństwu diecezjalnemu oraz świeckim sens życia konsekrowanego i jego owoce. Zdajemy sobie sprawę z tego, że pomimo właściwej każdemu duchowości i podejściu duszpasterskim, nie należymy do dwóch różnych światów. Owszem, czasami jest trudno zestroić ze sobą nasze priorytety. Pewnie dlatego św. Jan Kasjan mówi, że mnich ma unikać biskupów (i kobiet). Kiedy go bowiem pochwyć w sidła zażyłości, nie pozwolą mu zaznawać ani spokoju celi ani oddawać się kontemplacji rzeczy świętych – mówił bp K. Nitkiewicz. W diecezji nie da się jednak żyć obok siebie, lecz musimy stanowić jedno. Jesteśmy przecież jednym Kościołem, winnicą Pańską. Chrystus nas do niej posłał, w tym konkretnym momencie ona urzeczywistnia się dla nas w Diecezji Sandomierskiej – mówił bp K. Nitkiewicz do osób konsekrowanych na zakończenie wspólnej modlitwy.

Po zakończeniu Eucharystii wspólne świętowanie przedłużyła agapa. W diecezji sandomierskiej posługuje 10 męskich zgromadzeń zakonnych prowadząc 12 placówek, w których pracuje blisko osiemdziesięciu zakonników. Na terenie diecezji jest dużo więcej siostr zakonnych: 20 żeńskich zgromadzeń zakonnych prowadzi około 50 domów, gdzie swoje powołanie realizuje blisko czterysta siostr zakonnych. Za: www.diecezjasandomierska.pl

DIECEZJA PŁOCKA

O tym, że to zakonnicy i zakonnice powinni być ludźmi o „przebitym” jak Maryja sercu, mówił ks. biskup Piotr Libera 2 lutego w bazylice katedralnej płockiej. W Święto Ofiarowania Pańskiego przewodniczył uroczystościom wieńczącym diecezjalne obchody Roku Życia Konsekwowanego. W dziękczynnej modlitwie uczestniczyli przedstawiciele kilkunastu zakonów, działających na terenie diecezji płockiej, wdowy konsekrowane oraz biskup nominat Mirosław Milewski. W homilii bp Libera przypomniał zakonników i zakonnice, związanych z Kościołem płockim m.in. matkę Klarę Szczęsną, założycielkę „sercanek”, beatyfikowaną w 2015 r., a pochodzącą z miejscowości Cieszkę w parafii Lubowidz w diecezji płockiej – pierwszą kobietę, urodzoną w tej diecezji, włączoną do grona błogosławionych, która dla współsióstr była „żywą regułą”. Parafia jej chrztu w Roku Miłosierdzia została świątynią jubileuszową.

Dodawał, że w Roku Życia Konsekwowanego finalizowano prace 43. Synodu diecezjalnego. Płoccy zakonnicy i zakonnice wypracowali obszerny dokument „Życie konsekrowane w Diecezji Płockiej”: „Słyszałem już od kilku księży i świeckich, że właśnie dzięki temu wspianemu dokumentowi dostrzegli, jak wielkim bogactwem Kościoła Płockiego było życie zakonne. Że tak naprawdę to benedyktyni, kanonicy regularni i norbertanki byli

pierwszymi misjonarzami naszych ziem”, głosił w katedrze bp Libera.

Hierarcha zachęcał także, aby uważnie patrzeć na częste przedstawienie Maryi na mazowieckich obrazach jako Matkę z „mieczem w sercu”, tak dziś „niemodną”, a przecież będącą wzorem chrześcijańskiej postawy współczucia, wrażliwości, nie ranienia.

Pasterz diecezji płockiej wymienił także inne osoby zakonne, związane z diecezją: św. Andrzeja Bobolę, pasjonistę Sługę Bożego o. Bernarda Kryszkiewicza, „genialnego kapucyna” bł. ojca Honorata Koźmińskiego, pasjonistkę m. Józefę Hałacińską czy św. siostrę Faustynę Kowalską, która w Płocku rozpoczęła swój „światlisty szlak” sekretarki Bożego Miłosierdzia: „Niech nie brakuje wśród płockich zakonników i zakonnice – ludzi o `przebitym sercu`, uosabiających w konkretnie Chrystusowe Oblicze Miłosierdzia Ojca”, życzył hierarcha.

Zaznaczał także, że przechodząc z Roku Życia Konsekwowanego w Rok Miłosierdzia

trzeba przyjąć, że wierząc w Boga, można spotkać „Miłosierną Miłość” i że ona może stać się obecna w codziennym życiu. Osoby konsekrowane są bowiem w Kościele „uobicieniem wzroku utkwionego w Miłosierny Panu”.

W czasie Eucharystii przedstawiciele zgromadzeń zakonnych uroczysto odnowili swoje śluby zakonne. Ponadto, zgodnie z tradycją, odbył się obrzęd pobłogosławienia świec gromnicznych, a potem wspólna procesja. Śpiewy podczas liturgii mszalnej wykonywała międzyzakonna schola siostr, która powstała w diecezji z okazji Roku Życia Konsekwowanego. Zebrana w katedrze tego dnia taca zostanie przekazana na potrzeby zakonów klauzury.

Podziękowanie za przewodniczenie uroczystościom złożyła pasjonistka s. Dominika Dudzik, kierownik sekretariatu wydziału katechetycznego w Kurii Diecezjalnej. Siostra dziękowała biskupowi płockiemu za powołanie Komisji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego podczas 43. Synodu diecezjalnego, sympozjum naukowe „Kościół wczoraj, dziś, jutro” w Seminarium – jedną z jego części poświęcono życiu konsekrowanemu oraz za codzienną modlitwę o nowe powołania kapłańskie i zakonne w diecezji.

Za: www.diecezjaplocka.pl

ARCHIDIECEZJA ŁÓDZKA

Obchodziliśmy Święto Ofiarowania Pańskiego, zwane także Świętem Matki Boskiej Gromnicznej, upamiętniające ofiarowanie Pana Jezusa w świątyni Jerozolimskiej. Mszy Świętej w łódzkiej katedrze przewodniczył Ksiądz Arcybiskup Marek Jędraszewski Metropolita Łódzki.

Święto rozpoczęło się uroczystym poświęceniem świec i procesją. W tym dniu w Kościele przypada Światowy Dzień Życia Konsekrowanego, ustanowiony przez papieża Jana Pawła II. Dlatego łódzka katedra wypełniona była dziś siostrami i braćmi zakonnymi różnych zgromadzeń naszej archidiecezji.

O. Kazimierz Kubacki, Przewodniczący Wydziału ds. życia konsekrowanego i stowarzyszeń życia apostołowskiego Archidiecezji Łódzkiej przywitał wszystkich zebranych i skierował do nich słowo. „Jest to zawsze okazja do tego, by podziękować Panu Bogu za dar życia zakonnego we wspólnocie Kościoła, podziękowania za zakony, za zgromadzenia, za instytuty, za stowarzyszenie życia apostołowskiego, za dziewice konsekrowane, za wdowy konsekrowane, za pustelników”. Ks. Kubacki w imieniu wszystkich osób życia konsekrowanego podziękował wszystkim wiernym, na czele z Księdzem Arcybiskupem za ich szczególną modlitwę w intencji osób konsekrowanych i w intencji powołań w Roku Życia Konsekrowanego.

W homilii Ksiądz Arcybiskup mówił o tym, dlaczego w dzisiejszych czasach tak ważne i trudne jest powiedzenie, że należę do Boga jak to czynią właśnie osoby konsekrowane. Trudne w czasie gdy promuje się prawo do siebie i do innych jako najwyższą wartość. Współczesnemu człowiekowi przypisuje się prawo do egoizmu i samozadowolenia, stąd takie inicjatywy jak *in vitro*, bo mam prawo posiadać dziecko nawet wbrew naturze i godności osoby ludzkiej.

Dzisiejszy dzień kończy w kościele powszechnym Rok Życia Konsekrowanego. Dlatego w tym dniu Metropolita Łódzki w

sposób szczególny zwracał się właśnie do osób życia konsekrowanego.

„To szczególny czas, by raz jeszcze uświadomić sobie co znaczy że Bóg na mnie spojrział, Bóg mnie zechciał dla siebie, Bóg mnie wybrał i Bóg przeznaczył by być Jego świadkiem w takim świecie jaki on dzisiaj jest. Wbrew właśnie tej współczesnej świadomości, wbrew tej rozpowszechniającej się świadomości prawa, do prawa do siebie, do innych mogliście Moi Drodzy raz jeszcze do samej głębi wniknąć co to znaczy, że Bóg ma przede wszystkim prawo do Was. Przede wszystkim i w sposób absolutny. A po wtóre, że to iż na Was spojrział, Was wybrał i przeznaczył wynika przede wszystkim z Jego nieskończonego miłosierdzia wobec Was. To przejaw miłości miłosiernej” – mówił Ksiądz Arcybiskup.

Święto Ofiarowania Pańskiego obchodzone jest zawsze 2 lutego. Wpisuje się ono także w kalendarz kościołów starokatolickich, ewangelickich i prawosławnych. Nie jest dniem wolnym od pracy. Rok Życia Konsekrowanego, który kończy się dzisiejszego dnia, ustanowił Papież Franciszek. Trwał on od pierwszej niedzieli Adwentu 2014 roku. Za: www.archidiecezja.lodz.pl

DIECEZJA TORUŃSKA

– Macie być ikonami Boga! To wielkie zobowiązanie – powiedział bp Józef Szamocki do osób konsekrowanych, podczas Mszy św. na zakończenie diecezjalnych obchodów Roku Życia Konsekrowanego. Msza św. sprawowana w parafii ojców paulinów w Toruniu zgromadziła licznie osoby konsekrowane, seminarzystów oraz wiernych świeckich.

Bp Józef Szamocki nawiązując do słów papieża Franciszka podkreślił, że osoby konsekrowane są ikonami Boga, którego Oblicze jest pełne miłości. Biskup Szamocki zaznaczył, że osoby konsekrowane poprzez swoje radykalne życie stają się świadectwem, że można żyć i nie grzeszyć. Trzeba jednak pamiętać, że potrzebna jest jedność z Bogiem. – Bez jedności z Jezusem nie byłibyśmy w stanie złożyć Bogu żadnej ofiary. Bez tej jedności nie ma sensu podejmowanie kapłaństwa, sakramentu

małżeństwa oraz rad życia konsekrowanego – mówił bp Szamocki. Osoby konsekrowane składają swoje życie w ofierze razem z Chrystusem za zbawienie świata. – Nie trzeba dawać wiele. Wystarczy pozwolić, by Chrystus w naszym życiu żył w całej pełni – dodał. To Chrystus, który jest darem miłosierdzia Ojca, będzie nas przemieniał, ubogacał i prowadził.

Miłość Boga objawiona w Jezusie jest związana z ofiarą, trudem i krzyżem. – Może dlatego jest tak trudna, odrzucana

przez tak wielu, jako znak sprzeciwu. Może dlatego świat odrzuca także świętość, która objawia się w życiu osób konsekrowanych. Życie osób konsekrowanych jest znakiem sprzeciwu, bo objawia trudną miłość Boga. Ludzie nie zawsze tę miłość rozumieją, dlatego odrzucają także jej znak, jakim jest życie konsekrowane – mówił bp Szamocki.

Osoby konsekrowane i wierni świeccy zgromadzili się w kaplicy parafii pw. Najświętszej Maryi Panny Częstochowskiej, w której posługują ojcowie paulini. Jak podkreślił hierarcha ma to swoje symboliczne znaczenie. Parafia budująca kościół przypomina nam bowiem, że jesteśmy w ciągłym ruchu, że mamy troszczyć się o budowanie królestwa Boga. Kończy się Rok Życia Konsekrowanego, ale to życie nadal trwa. I tak naprawdę, dopiero teraz przyjdzie nam zbierać owoce tego roku i realizować postanowienia, które się zrodziły w ciągu niego. – Można powiedzieć, że Rok Życia Konsekrowanego się nie kończy, lecz stał się wprowadzeniem do nadzwyczajnej-

go Jubileuszu Miłosierdzia. Tu się nic nie kończy, tu się wszystko zaczyna – mówił hierarcha.

Podczas Eucharystii osoby konsekrowane odnowiły swoje śluby czystości, ubóstwa i

posłuszeństwa oraz na nowo zawierzyły się Chrystusowi. Po Mszy św. odbyła się radosna agapa.

Jednym z owoców Roku Życia Konsekrowanego w diecezji toruńskiej jest dzieło

Duchowej Adopcji Osób Konsekrowanych (DAOK), którego celem jest otoczenie modlitwą osób konsekrowanych posługujących na terenie diecezji.

Za: www.diecezja-torun.pl

DIECEZJA WARSZAWSKO-PRASKA

W Diecezji Warszawsko-Praskiej Triduum kończące Rok Życia Konsekrowanego odbyło się na trzech płaszczyznach: parafialnej, rejonowej i diecezjalnej. W niedzielę 31 stycznia 2016 roku każdy dom zakonny uczestniczył we Mszy św. dziękczynnej we własnej parafii. Zakonnicy czy siostry zakonne czynnie zaangażowali się w prowadzenie Liturgii i w słowo o życiu konsekrowanym jak i o własnym Zgromadzeniu.

W poniedziałek 1 lutego osoby konsekrowane uczestniczyły w Liturgii dziękczynnej w kościołach Stacyjnych Roku Miłosierdzia w sześciu rejonach. Najwięcej siostr zakonnych i zakonników z dekanatów warszawskich zgromadziło się w Bazylice Najświętszego Serca Jezusowego przy ul. Kawęczyńskiej. Księża Salezjanie oprócz Liturgii zorganizowali część integracyjną – śpiew kolęd i pastorałek oraz agapę. W zdecydowanie mniejszym gronie liczebnie, ale żarliwie uwielbiano Boga w Sanktuarium Matki Bożej Loretańskiej w Loretto. Zgromadzone tam siostry zakonne i zakonnicy uczestniczyli we wspólnej Eucharystii, adoracji Najświętszego Sakramentu, modlitwie Różańcowej i Nieszporach. Drugą część spotkania stanowiła wspólna agapa, rekreacja i śpiew kolęd i pastorałek. Atmosfera modlitwy i spotkania wyzwała w sercach wdzięczność Bogu za dar powołania.

W Święto Ofiarowania Pańskiego, w katedrze o godz. 18.00, sprawowana była Eucharystia pod przewodnictwem Ks. Abpa Hen-

ryka Hosera dla osób konsekrowanych z całej diecezji. Świętynię wypełniły licznie zgromadzone siostry zakonne jak i inne osoby konsekrowane, a 32 kapłanów współkoncelebrowało Mszę św.

Abp Henryk Hoser w wygłoszonej homilii przybliżył symbolikę światła jak też przeprowadził refleksję nad realizacją trzech zasadniczych założeń Roku Życia Konsekrowanego. Zgromadzone osoby konsekrowane wspólnotowo odnowiły złożone śluby. Rok Życia Konsekrowanego był czasem łaski, błogosławieństwa i dobra, które dokonało się w nas i wokół nas. Przedłużeniem czasu łaski jest obecnie Jubileusz Miłosierdzia, który zachęca nas do kontemplowania Miłosiernego Oblicza Ojca i bycia świadkami Jego Miłości Miłosiernej.

s. M. Klara Bielecka

ARCHIDIECEZJA SZCZECIŃSKO-KAMIEŃSKA

W Święto Ofiarowania Pańskiego w całym Kościele obchodzony jest Światowy Dzień

Życia Konsekrowanego. W tym roku kończy on jednocześnie rozpoczęty w pierwszą Niedzielę Adwentu 2014 r. „Rok Życia Konsekrowanego”, który stał się okazją do głębszej refleksji całego Kościoła nad darem życia poświęconego Bogu.

Z tej okazji 2 lutego 2016 r. ks. abp Andrzej Dzięga, metropolita szczecińsko-kamieński celebrował w Bazylice Archikatedralnej w Szczecinie uroczystą Mszę św., w której licznie uczestniczyły osoby konsekrowane.

Za: www.szczecin-kuria.pl

DIECEZJA ŁOWICKA

W święto Ofiarowania Pańskiego w bazylice katedralnej w Łowiczu sprawowana była uroczysta Msza św. na zakończenie Roku Życia Konsekrowanego. Eucharystii przewodniczył biskup nominat Wojciech Osiał.

Liturgia rozpoczęła się przed pomnikiem Jana Pawła II. Procesja ze świecami przeszła do katedry. Podczas Mszy św. osoby konsekrowane odnowiły śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Eucharystię uświetnił śpiew chóru siostr niepokalanek z Szymanowa.

Zwyczajem diecezji łowickiej w święto Ofiarowania Pańskiego, gdy przypada Światowy Dzień Życia Konsekrowanego, w katedrze sprawowana jest w południe uroczysta Eucharystia, podczas której osoby konsekrowane odnawiają śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa.

Liturgia rozpoczęła się przed pomnikiem Jana Pawła II od poświęcenia świec. Potem procesja przeszła do katedry. Jej drzwiami stanowią Bramę Miłosierdzia. Dzięki temu można było zyskać odpust zupełny.

Mszy św. przewodniczył biskup nominat Wojciech Osiał. Koncelebrowali ją biskupi seniorzy Alojzy Orszulik i Józef Zawitkowski oraz księża, w większości kapłani – zakonnicy, w tym pustelnik diecezjalny. Uczestniczyły w niej siostry zakonne, również ze zgromadzeń bezhabitowych, oraz wdowy konsekrowane.

W homilii biskup nominat nawiązał do znaczenia dzisiejszego święta. – Często patrzymy na święto Ofiarowania Pańskiego, jako na wydarzenie, kiedy my ofiarowujemy się Panu Bogu na służbę. Oczywiście jest to prawdą. Odwróciłbym spojrzenie na to święto.

Dzisiaj to Bóg pierwszy ofiarowuje się nam. Nie myśl, co ty ofiarujesz Panu Bogu, tylko pomyśl, co Bóg dzisiaj daje tobie. Kiedy odkryjemy, co Pan Bóg nam daje, wtedy łatwiej będzie nam dawać – głosił bp Osiał.

Pod koniec Mszy św. do bazyliki przybył ordynariusz łowicki bp Andrzej F. Dziuba. Przyjechał prosto z lotniska. Żałował, że problemy komunikacyjne nie pozwoliły mu zdążyć na czas z Filipin, gdzie uczestniczył w Międzynarodowym Kongresie Eucharystycznym.
Za: www.diecezja.łowicz.pl

DIECEZJA ŁOMŻYŃSKA

2 lutego w kościele obchodzony jest Dzień Życia Konsekrowanego. Uroczystej liturgii zamykającej obchody Roku Życia Konsekrowanego, w katedrze łomżyńskiej przewodniczył biskup łomżyński Janusz Stepnowski.

Wcześniej osoby konsekrowane spotkały się w Wyższym Seminarium Duchownym w Łomży m.in. na wspólnej modlitwie Liturgią Godzin i Adoracji Najświętszego Sakramentu oraz konferencji ascetycznej, którą wygłosił ks. dr Jacek Czaplicki.

Zwracając się do osób konsekrowanych, ale też wiernych zebranych w łomżyńskiej katedrze biskup Janusz zwrócił uwagę, że dzisiejszy dzień dla osób konsekrowanych jest dniem święta, dniem powrotu do charyzmatu zakonu, czy założyciela – mówił biskup Janusz. W swojej homilii nawiązał do greckiej nazwy święta Ofiarowania Pańskiego – „Ipapanti”. W tłumaczeniu to spotkanie – mówił biskup Stepnowski. Spotkanie z Chrystusem, ale to spotkanie ma różnorodny charakter. Szczególnie na ikonach prawosławnych to spotkanie przedstawione jest z elementem świątyni.

Ale ta świątynia nie przypomina Świątyni Jerozolimskiej. Przypomina Kościół Prawosławny. To jest spotkanie Świątyni Jerozolimskiej z tym nowym Kościołem, Kościołem który został założony przez Jezusa Chrystusa – mówił biskup.

Mówił też o innym znaczeniu spotkania. Spotkania Starego Testamentu z Nowym Testamentem, którym jest Jezus Chrystus. To co było zapisane w Starym Testamencie – mówił biskup, wypełnia się w Nowym Testamencie w osobie Jezusa Chrystusa.

Pasterz diecezji wskazał też na znaczenie Święta Ofiarowania Pańskiego. Mówił, że to święto przypomina osobom, które mają dzieci lub miały dzieci, że dziecko jest darem Boga. Nie jest własnością rodziców, tak jak Jezus nie był własnością Marii i Józefa.

– Zadaniem rodziców jest towarzyszenie dziecku – mówił biskup, aby to dziecko odkryło w sobie właściwą drogę powołania.

Na zakończenie biskup zachęcał, by być przede wszystkim otwartym na działanie Ducha Świętego, by nie być tylko sprawiedliwym i pobożnym, ale przede wszystkim czerpiąc ze światła Ducha Świętego być solą ziemi w dzisiejszym świecie. Po wysłuchaniu homilii osoby konsekrowane, które tego dnia przybyły do łomżyńskiej katedry odnowiły swoje śluby zakonne.

W Diecezji łomżyńskiej jest obecnie ponad 130 sióstr zakonnych, około 30 kapłanów zakonnych i 7 braci, kilka dziewczinek konsekrowanych i jedna wdowa konsekrowana. Natomiast na całym świecie żyje obecnie ok. 950 tys. osób konsekrowanych: sióstr zakonnych, braci i ojców, osób należących do instytucji świeckich i do indywidualnych form życia konsekrowanego. W Polsce jest ok. 35 tys. osób konsekrowanych, a to oznacza, że co tysięczny Polak i Polka jest osobą konsekrowaną.

Za: www.diecezja.lomza.pl

DIECEZJA PEPLIŃSKA

„Wasza dzisiejsza obecność w tej katedrze, nasza wspólna obecność jest świadectwem wobec świata, wobec Polski i Pelplina, że należy żyć, kochać, pracować, cierpieć, radować się i wszystko czynić zgodnie z Prawem Pańskim”, mówił 2 lutego biskup Ryszard Kasyna do osób konsekrowanych. Procesja ze świecami i Msza św. w bazylice katedralnej w Pelplinie były głównymi punktami diecezjalnych obchodów Dnia Życia Konsekrowanego w Święto Ofiarowania Pańskiego.

Wprowadzając do liturgii, która rozpoczęła się w kaplicy Collegium Marianum i krucżankach dawnego opactwa cysterskiego, biskup Kasyna podkreślił, że „osoby żyjące duchem rad ewangelicznych szczególnie pielęgnują obecność światła Chrystusa w świecie”. Biskup pelpliński przypomniał, że dzisiaj kończy się Rok Życia Konsekrowanego, który zaczął się wraz z Adwentem 2014

roku. Główny celebrans zauważył, że jest to kolejna okazja do gorącej modlitwy za siostry, braci i ojców zakonnych a także za osoby świeckie konsekrowane. „Pragniemy Bogu dziękować za te osoby, gdyż ich życie jest jak płomień świecy, który ogrzewa Kościół ciepłem służebnej miłości, rozpala go żarem pokornej ofiary i oświetla światłem niesłabnącej wiary”, stwierdził biskup.

We Mszy św. uczestniczyło kilkaset osób konsekrowanych, w tym koncelebrujący prezbiterzy. Wśród koncelebransów był biskup pomocniczy senior Piotr Krupa.

Centralną część homilii bp Kasyna poświęcił potrzebie wierności Prawu Bożemu, której przykład dają Maryja i św. Józef przywołani w dzisiejszej Ewangelii. „Oni nie kończyli szkół, a ich nauczycielami były synagoga i tradycja przekazywana przez starszych, a także historia Narodu Wybranego, która żyła w każdym współczesnym Izraelicie”, mówił hierarcha o opiekunach Jezusa. „Tak nauczyli się Maryja i Józef co to znaczy żyć zgodnie z prawem Pańskim”, dodał biskup pelpliński w pierwszej części homilii.

Kaznodzieja nawiązał dalej do dziedzictwa dawnych pokoleń Polaków, którzy „również często nie kończyli elitarnych szkół”, ale dzięki rodzinie i lokalnej społeczności poznawali Prawo Boże w przekonaniu, że „Bojaźń Boża jest początkiem wolności i mądrości”. Nawiązując do lansowanych współcześnie poglądów, bp Kasyna zauważył, że wielu sądzi dzisiaj, iż Prawo Boże „ogranicza człowie-

ka” i jego wolność. Towarzyszy temu przekonanie, że liczy się tylko prawo stanowione przez ludzi: „prawo parlamentarne, europejskie”, które można „uchwalać i zmieniać, bo na tym polega nowoczesność człowieka”. Owa nowoczesność staje się „celem, prawem, metodą a nie Prawo Pańskie, bo ono rzekomo nie pasuje do współczesnego człowieka”, przestrzegając hierarcha i akcentował, że „Bóg daje prawdziwą wolność człowiekowi”.

W tym kontekście biskup pelpliński wyrażał uznanie dla osób konsekrowanych i prosił je, aby nieustannie wykazywały, że „życie konsekrowane jest cennym darem dla Kościoła i świata”, który nie można zachowywać tylko dla siebie.

Następnie wszyscy uczestnicy liturgii spotkali się przy wspólnym stole. Obchody zakończyła konferencja ascetyczna w kaplicy Wyższego Seminarium Duchownego wygłoszona przez wikariusza biskupiego ds. życia konsekrowanego ks. prał. Mariana Szczepińskiego.

Za: www.radioglos.pl

100-LECIE ŚMIERCI BŁ. KLARY SZCZĘSNEJ

Dni 6 i 7 lutego 2016 r. zapisały kolejną złotą kartę w historii Zgromadzenia Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego z racji obchodów 100. rocznicy śmierci bł. Klary Szczęsnej, współzałożycielki siostr sercanek oraz jej pierwszego liturgicznego wspomnienia. Uroczystości miały także charakter dziękczynny za beatyfikację Matki Klary. Obchody rozpoczęły się 6 lutego konferencją naukową na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie. Sesję zatytułowaną „Błogosławiona Klara Ludwika Szczęsna, apostołka Serca Jezusowego oddana dziełom miłosierdzia”, zorganizowały siostry sercanki i UPJPiI. Honorowy patronat nad tym wydarzeniem objął ks. prof. dr hab. Wojciech Żyzak, rektor uniwersytetu.

Symposium poprzedziła Msza św. Sprawowana w katedrze wawelskiej pod przewodnictwem ks. bpa Jana Szkodonia, w której wzięli udział uczestnicy sesji. Następnie przy ul. Bernardyńskiej cykl referatów o Błogosławionej wygłosili zaproszeni prelegenci – wykładowcy Pa-

pieskiego Uniwersytetu oraz trzy siostry sercanki: s. dr Celina Tendaj, s. Jadwiga Kupczewska i s. Olga Podsadnia, postulator procesu beatyfikacyjnego.

Uroczystości niedzielne 7 lutego miały miejsce w krakowskim kościele siostr sercanek przy ul. Garncarskiej. Kilku uroczystym celebrazjom liturgicznym przewodniczyli w tym dniu: metropolita krakowski JEm kard. Stanisław Dziwisz, prowincjał Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych o Jarosław Zachariasz, JM ks. prof. dr hab. Wojciech Żyzak, rektor Uni-

wersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie oraz proboszcz Kolegiaty św. Anny ks. prof. dr hab. Tadeusz Panuś.

Wśród darów ołtarza podczas jednej z Mszy świętych zostały złożone: okolicznościowa karta pocztowa dedykowana bł. Klarze Ludwice Szczęsnej (ofiarowana przez Dyрекcję Poczty Polskiej – p. Bogusławę Kłodę-Dębską wraz z p. Ewą Anną Zych i p. Bogusławę Koneczną) oraz ornat dla nowo otwartej placówki misyjnej siostr sercanek w Argentynie, której patronuje bł. Matka Klara.

Jubileuszowi kaznodzieje tego dnia, w słowach homilii zwracali uwagę na wielkie zawierzenie wobec Boga oraz posłuszeństwo Jego słowu, jakim odznaczała się bł. Matka Klara. Ufając Bożej łasce miała odwagę „wypłynąć na głębię” – dając się Bogu poprowadzić tam, dokąd On sam chciał ją posłać jako apostołkę swojej miłości.

Za: www.sercanki.org.pl

REFLEKSJA TYGODNIA

LIST PRZEWODNICZĄCO KWPZM NA ZAKOŃCZENIE ROKU ŻYCIA KONSEKROWANEGO

Drodzy Współbracia

Dobiegł końca Rok Życia Konsekrowanego,

wydarzenie ważne, wręcz historyczne dla Kościoła i dla świata! Czy to jednak prawda, czy też może lekka przesada? Cóż, odbyło się wiele spotkań, sympozjów. Zapewne był to też czas odnowy ducha,

odświeżania nadziei i budzenia radości, a może i nawet odwagi nowego spojrzenia w przyszłość. Z uwagą wśluchiwaaliśmy się w słowa kierowane do nas ze Stolicy Apostolskiej – wprost od Ojca Świętego, czy też z Kongregacji. W lokalnych środowiskach było zaangażowanych wiele osób. Niemniej - zapewne są i takie opinie - prócz wspomnianych akcji nie było jakiegось niebywałego porusze-

nia, czy ożywczych idei. Może są wśród nas i zawiedzeni, bo nie pojawiły się jakieś nowe, aktualne, odważne i oczekiwane - kierunki w aspekcie choćby jurydycznym, dotyczące życia osób konsekrowanych. Może – ktoś i to zauważy - środowiska osób konsekrowanych nie zdołały wpłynąć wystarczająco przekonująco na myśl teologiczną w tym czasie, gdy oczy były na nich zwrócone; wskazując nowe ścieżki, albo przynajmniej zadając głośno istotne pytania.

Coraz częściej słyszymy o zbliżającym się pogrzebie życia konsekrowanego w niektórych częściach świata – choćby w Europie Zachodniej. I ten głos nie zamilkł. A ten Rok, skoro nie był spektakularnym sukcesem życia konsekrowanego, nie odwrócił też dotychczasowego biegu zdarzeń. Ale czy tego się spodziewaliśmy?

Owszem, z pewnością można było uczynić więcej – zwłaszcza w aspekcie nawrócenia, poczynając od siebie, poprzez nasze wspólnoty, czy środowiska. Można było zrobić coś jeszcze bardziej spektakularnego, głośniego, nośnego... Nie przeceniajmy jednak siebie i naszych „wspaniałych” projektów i pomysłów na zbawianie siebie i świata. Żadne kazanie, wykład, wydarzenie nie ma takiej siły oddziaływania jak niewidzialna łaska Boża. A w nią przecież nie wątpimy, bo jej ciągle doświadczamy. O tym warto pamiętać, by nie dać się uwieść powabom samozaradności, albo smutnemu realizmowi, który wszystko wie lepiej i... nawet Bóg nie ma nic do powiedzenia.

Nie wszystko nam „się udało”, i dobrze. Konsekrowani, każdego dnia wpatrując się w Oblicze Jezusa, przyzwyczajeni są do czekania. Potrafią też żyć w pokoju ducha, nawet w sytuacjach, które w innych środowiskach określa się „brakiem efektywności”, „sukcesów”, czy nawet kryzysem. Mierzmy inną miarą, widzimy w innym świetle. Nie wszystko musi mieć wymierny skutek. To dla nas tak oczywiste, jak i to, że pokory uczy się każdy całe życie. Co też nie oznacza – zastrzegam, by ktoś nie wydedukował błędnego wniosku - że dryfowanie jest naszym stylem życia.

Bogu dzięki, bo było też i tak, że tu i ówdzie podnieśliśmy wyżej głowy i spojrzeliśmy wokół siebie z większym zainteresowaniem niż dotychczas. Dziękujemy delegatom w diecezjach, że starali się wyciągać nas z „naszych własnych, zakonnych spraw”. Dziękujemy najmłodszym siostram i braciom za podzielenie się z nami radością spotkania na Jasnej Górze, za przesłane słowa nadziei, marzeń i oczekiwań. Wiele słów, które w tym Roku padły, dodawały otuchy, niektóre podrapały sumienie. Niech to doświadczenie trwa, nie

zamknijmy tych przeżyć w zadbanych archiwach zakonnych. I róbmy swoje! Bo nie ulega wątpliwości, że dzisiejszemu człowiekowi potrzeba naszego świadectwa o tym, co określamy słowami: dialog, spotkanie, słuchanie, przebaczenie, współczucie, miłosierdzie, pomoc... O tym wszystkim, czego doświadczamy na co dzień od Boga, ale i braci.

Drodzy Współbracia! Chciałbym się z Wami na koniec podzielić jeszcze dwiema informacjami.

Pierwsza - na ostatnim spotkaniu Konsulty postanowiliśmy zwrócić się do Was z prośbą, by w Roku Miłosierdzia nasze klasztory, opactwa i kościoły stały się szczególnymi miejscami służby ludziom w konfesjonale. Niech się staną miejscami spotkania, nadziei, zadziwienia Miłosiernym Bogiem. Bardzo Was o to prosimy, zadbajmy o to.

I druga sprawa - w tych dniach, w Rzymie, odbyło się kolejne spotkanie plenarne Unii Przewodniczących Konferencji Osób Konsekrowanych w Europie (UCESM). Na kolejną czteroletnią kadencję, jako przewodniczący, został wybrany o. Giovanni Perone, włoski Barnabita, na co dzień pracujący w Albanii. Wiceprzewodniczącą – s. Daniele Faltz, dcn, z Luksemburga. Pozostali członkowie zarządu to: s. Hedvig Deak, op, z Węgier i o. Nikolay Dubinin, ofm conv, z Rosji. Podczas dwudniowych obrad rozmawiano m.in. o tym, czy taka struktura jest w ogóle potrzebna, czy realizuje swoje cele, czym powinna się zajmować? Członkowie spotkania uznali, że jeśli tylko uaktywni się jakaś forma komunikacji pomiędzy jednostkami życia konsekrowanego w Europie, a niekiedy - jeśli zajdzie taka potrzeba - płynąć będzie wspólny głos do Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego to będzie to miało ważne znaczenie.

Niech dobry Bóg da nam dość wyzwalającej pokory, mocy nadziei i światła wiary oraz szczerzej miłości do siebie i innych!

o. Janusz Sok, CSsR
Przewodniczący KWPZM

Wiadomości zagraniczne

FRANCISZEK W AULI BŁ. PAWŁA VI – JEZUS WZOREM POSŁUSZEŃSTWA

Tysiące zakonnic i zakonników, obchodzących na zakończenie Roku Życia Konsekrowanego swój Jubileusz Miłosierdzia, przybyło dziś na Watykan, wypełniając Aulę Pawła VI. W odpowiedzi na ich entuzjazm Papież odłożył przygotowane wcześniej przemówienie i przemówił do nich wprost od serca. Wskazał, że osoby zakonne mają być prorokami. Misję tę wypełniają, idąc drogą ubóstwa, czystej miłości dającej całemu Kościołowi ojcostwo i macierzyństwo duchowe oraz posłuszeństwa.

„W tym posłuszeństwie zawsze nam czegoś brakuje, bo doskonałe jest tylko posłuszeństwo Syna Bożego, który się

unicestwił, stał się człowiekiem z posłuszeństwa aż do śmierci na krzyżu. Są jednak wśród nas mężczyźni i kobiety, którzy silnie żyją posłuszeństwem, nie wojskowym, bo to coś innego, ale jest też posłuszeństwo oddania serca. I to jest prorocтво. Może nie masz ochoty czegoś robić, ale wiesz, że zgodnie z regułą, z dyspozycjami, jesteś do tego zobowiązany. Jeśli coś nie jest dla ciebie jasne, porozmawiaj z przełożonym czy przełożoną, ale po dialogu z nimi bądź posłuszny. To jest prorokowanie przeciw ziarnu anarchii, które zasiewa diabeł. Postawa: «Robię to, co

mi się podoba» to anarchia woli – córka szatana, a nie Boga.

Syn Boży nie był anarchistą, nie wzywał swych uczniów, by tworzyli siły oporu przeciwko Jego wrogom. Był posłusznym Ojcu. Prosił Go tylko: «Zabierz ode Mnie ten kielich, ale niech się stanie to, czego Ty chcesz». W posłuszeństwie, kiedy może nieraz coś nam się nie podoba, trzeba to przełknąć i posłuchać. Prorokować to mówić ludziom, że jest droga szczęścia, wielkości, która napelni cię radością, i to

jest właśnie droga Jezusa” – powiedział Papież.

Ojciec Święty podkreślił też potrzebę bliskości zakonników z Panem Jezusem i równocześnie z ludźmi. Zwrócił uwagę, że osoby konsekrowane poświęcają się Bogu nie po to, by oddalać się od ludzi i żyć sobie wygodnie na osobności. Dotyczy to także sióstr klauzurowych. Franciszek podał im za wzór św. Teresę od Dzieciątka Jezus, która z klauzury utrzymywała kontakt listowny z misjonarzami, by być blisko ludzi. Inny

wskazany przez niego przykład bliskości to znoszenie trudności życia wspólnotowego. Mówiąc dalej o znaczeniu nadziei w życiu konsekrowanym, Papież poruszył też problem małej liczby powołań, zachęcając do wytrwałej modlitwy w tej intencji. Przypomniał także, by nadzieję pokładać zawsze w Bogu, a nigdy w pieniądzu. Na zakończenie wyraził szczególną wdzięczność osobom zakonnym za ich pracę w Kościele, zwłaszcza w szpitalach, na misjach i w innych niełatwych sytuacjach, którym poświęciły one całe swoje życie..
Za: [Radio Watykańskie](#)

MATKA WERONIKA SOWULEWSKA: ŻYCIE KONSEKROWANE ZNAKIEM MIŁOSIERDZIA

Bezpośrednio po audiencji Papieża dla osób konsekrowanych rozmawialiśmy z matką Weroniką Sowulewską, kamedułą. Jest ona przewodniczącą Konferencji Przełożonych Żeńskich Klasztorów Kontemplacyjnych w Polsce, zrzeszającej 84 klasztory, w których żyje ponad 1300 sióstr.

Podkreślając wielką radość ze spotkania z Ojcem Świętym matka Sowulewska wskazała, że życie za klauzurą, przez cierpienie i modlitwę, staje się szczególnym rodzajem bliskości. Jest to w rzeczywistości tak mocno podkreślane przez Franciszka przekazywanie miłosierdzia.

„Ojciec Święty jest dla nas, zakonnic klauzurowych, prawdziwie Ojcem. Czekaliśmy na niego jak na Ojca. Chciałoby się być jak najbliżej, tę bliskość poczuć, powiedzieć mu, że my go kochamy i

jemu służymy. Słowa Papieża, które wypowiedział od serca, bo odłożył tekst napisany, były ostre, ale krótkie i zwięzłe. Fakt, że spotkały się ze sobą Rok Miłosierdzia z Rokiem Życia Konsekrowanego, co zresztą zostało tu w czasie tych różnych spotkań mocno podkreślone, jest wymowny. Życie konsekrowane jest znakiem miłosierdzia i ma być bramą miłosierdzia.

Franciszek mówił do kobiet, bo jednak większość osób konsekrowanych to kobiety, żeby opanować język. A to właśnie po to, by nie być terrorystami innych, tylko przekazywać miłosierdzie z czułością i bliskością, by być bliskim dla każdego człowieka: tak we wspólnocie, jak i na zewnątrz wspólnoty. Przedstawicielka sióstr klauzurowych matka Estera, sakramentka z Włoch, bardzo pięknie to ujęła: że my cierpimy z tymi, którzy cierpią, modlimy się z tymi, którzy się modlą, jesteśmy blisko, mimo że daleko, za murami klauzury. Ale to jest pozór. W rzeczywistości jesteśmy blisko. I myślę, że to jest właśnie to przekazywanie miłosierdzia, o które Ojciec Świętemu chodzi” – powiedziała matka Sowulewska.

Za: [Radio watykańskie](#)

KARD. JOÃO BRAZ DE AVIZ – POWRÓT DO ISTOTY

Dobiega końca Rok Życia Konsekrowanego. Z tej okazji od kilku dni trwa w Watykanie zjazd przedstawicieli zakonów i stowarzyszeń życia apostołowego z całego świata. Kard. João Braz de Aviz dokonał wstępnego podsumowania tego szczególnego roku. Prefekt Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostołowego podkreślił, że przywrócił on osobom żyjącym radami ewangelicznymi poczucie wdzięczności Bogu za ich powołanie. „To wielki dar, w którym poczuliliśmy silną potrzebę powrotu

do istoty naszego powołania i dostrzeżenia w życiu konsekrowanym daru niebios w służbie Kościołowi.

To wielka rzecz dla Kościoła, że dostrzeżono komplementarność form historycznych, dawnych i nowych, aktualnych, które mogą się wzajemnie wspierać, a nie przeciwsta-

wiać. W obecnych czasach nie można izolować się, należy współpracować z innymi, równocześnie pielęgnując własną tożsamość.

Dlatego ostatnie wydarzenie Roku Życia Konsekrowanego zgromadziło wszystkie istniejące zakony i instytuty, by zwrócić uwagę na istotę tego typu wspólnoty. Papież był duszą tych wydarzeń jako osoba konsekrowana, jezuita. Wskazał nam kierunek na podstawie całej tradycji Kościoła, która równocześnie daje nowe inspiracje, adekwatne na obecne czasy” – powiedział kard. Braz de Aviz.

Za: [Radio Watykańskie](#)

PERTH AMBOY – FESTIWAL DLA KONSEKROWANYCH

Święto Ofiarowania Pańskiego jest w sposób szczególny zaproszeniem do pamięci o tych, którzy swoje życie ofiarowali Bogu wybierając drogę naśladowania Chrystusa poprzez konsekrację zakonną. Katecheci oraz dzieci z polskiej katechezy przy parafi Św.

Jana Pawła II w Perth Amboy (USA) postanowili uczcić ten dzień Festiwalem Piosenki Religijnej.

Festiwal rozpoczął się życzeniami składanymi redemptoryście o. Jackowi Stanisławskiemu, który w tym roku obchodzi srebrny Jubileusz życia zakonnego. Podzielił się on z nami świadectwem swojego powołania, podkreślając w nim jak wiele radości może

dawać życie wspólnotowe. Dla niego też dedykowana była pierwsza piosenka w wykonaniu uczniów kl.VI pt „Jesteś radością mojego życia”. Na tę okazję zostały przygotowane przez panią Agnieszkę Trojnar slajdy przedstawiające historię zgromadzeń: Ojców Redemptorystów, Salezjanów oraz Sióstr Służebniczek.

Dzięki temu dzieci mogły więcej dowiedzieć się o zgromadzeniach swoich katechetów. Każda klasa miała przygotowaną piosenkę na ten festiwal, którą prezentowała przy akompaniamencie zorganizowanego na ten czas zespołu muzycznego pod kierunkiem o. Łukasza Drożaka. W przerwach między śpiewem, był czas na dzielenie się historią powołań ojców i sióstr, którzy z wielkim przeżyciem wracali do wspomnień, gdy Pan pukał do ich drzwi... Każdy z nich otrzymał drobny upominek oraz -najbardziej podziwiane- piękne laurki wykonane przez dzieci. Wieczór podsumował proboszcz o. Waldemar Łątkowski, wyrażając wdzięczność organizatorom Festiwalu- pani Katarzynie Pawka oraz Dorocie Nycz. Na koniec wszyscy ujęli się za ręce i wspólnie odśpiewali ulubioną pieśń oazową Św. Jana Pawła II pt. „Barka”.

Był to piękny czas dzielenia się wspólną radością z tego, że Pan wciąż powołuje ludzi gotowych iść służyć innym oraz wdzięczności za tych, którzy nie wahają się ulec słodkiemu wezwaniu Pana do pracy w Jego Winnicy. Towarzyszyła nam też cicha modlitwa za tych, których Pan pragnie powołać w przyszłości i nadzieja, że ktoś z grona uczestników festiwalu wejdzie na tę drogę, niełatwą ale piękną- bo przecież Chrystusową...
s. Magdalena

RELIKWIE OJCA PIO I ŚW. LEOPOLDA MANDICA W BAZYLICE ŚW. PIOTRA

Relikwie Ojca Pio oraz Leopolda Mandic'a dotarły 3 lutego do Rzymu. Ich tygodniowa peregrynacja po Wiecznym Mieście jest ważnym wydarzeniem w kalendarzu Roku Jubileuszowego. Są oni bowiem wzorem świętych spowiedników i w ten sposób zwraca się uwagę na jeden z istotnych aspektów Bożego Miłosierdzia.

Głównym punktem sobotnich uroczystości było procesjonalne przeniesienie późnym popołudniem ciał obu kapucynów do Bazyliki św. Piotra. Procesja wyruszyła z położonego w centrum Rzymu kościoła Najświętszego Zbawiciela in Lauro, gdzie dotarły one z rzymskiej Bazyliki św. Wawrzyńca za Murami, do której przywieziono je w środę 3 lutego z San Giovanni Rotondo i z Padwy.

Sługą miłosierdzia i apostołem słuchania nazwał Papież Franciszek ojca Pio. Na placu św. Piotra spotkał się z ponad 80 tys. czcicieli świętego z Pietrelciny należącymi do

„Grup Modlitwy Ojca Pio” oraz z personelem i pacjentami założonego przez niego Domu Ulgi w Cierpieniu. Ich przybycie związane jest z peregrynacją do Watykanu relikwii dwóch świętych kapucyńskich spowiedników, która stanowi centralne wydarzenie Jubileuszu Miłosierdzia.

Cytując ojca Pio Papież przypomniał, że „modlitwa jest kluczem do serca Boga i siłą poruszającą świat”, a nie aspiryną braną po to, by się lepiej czuć. Zapowiedział też, że pragnie odwiedzić San Giovanni Rotondo.

„Ojciec Pio był sługą miłosierdzia. Był nim w pełnym wymiarze, praktykując nieraz aż do totalnego wyczerpania «apostolat słuchania».

Poprzez posługę spowiedzi stał się życiodajnym dotykiem Ojca, który leczy rany grzechu i koi serca pokojem. Świętego Pio nigdy nie nużyło przyjmowanie ludzi i słuchanie ich, poświęcanie czasu i sił, by szerzyć woń przebaczenia Pana. Mógł to czynić, ponieważ zawsze trwał przy źródle: nieustannie gasił swe pragnienie przy Ukrzyżowanym Chrystusie i w ten sposób stawał się kanałem miłosierdzia. Nosił w sercu wielu ludzi i wiele cierpień, łącząc wszystko z miłością Chrystusa, który oddał siebie «do końca» (J 13, 1). Żył wielką tajemnicą cierpienia ofiarowanego z miłości. W ten sposób jego mała kropla stała się wielką rzeką miłosierdzia, która nawodniła liczne wyschłe serca i stworzyła oazy życia w wielu częściach świata” – powiedział Papież.
Za: Radio watykańskie

ZAKOŃCZENIE ROKU ŻYCIA KONSEKROWANEGO W SZWECJI

Dnia 2 lutego 2016r. w klasztorze sióstr benedyktynek w Omberg odbyła się uroczysta Eucharystia kończąca obchody roku życia konsekrowanego. Mszy przewodniczył bp. Anders Arborelius OCD. Podczas tej uroczystej celebracji, biskup pobłogosławił nową matkę przeoryszkę klasztoru Heliga Hjarta (najświętszego serca).

Matka Katarina Rask OSB jest trzecią przełożoną klasztoru, bowiem klasztor został założony w roku 1997. Mszę koncelebrowało ponad 20 kapłanów tak zakonnych jak i diecezjalnych. Po zakończeniu Eucharystii przyszedł czas na poczęstunek oraz to co w Szwecji najważniejsze – wypicie kubka kawy! Uroczystości związane z dniem życia konsekrowanego zakończyliśmy o godz. 15.00 krótkim nabożeństwem dziękczynnym w kościele klasztornym.

Za: www.franciszkanie.net

NA BIAŁORUSI TAKŻE ZAKOŃCZONO ROK ŻYCIA KONSEKROWANEGO

1 lutego br. w diecezji grodzieńskiej na Białorusi odbyło się oficjalne zakończenie Roku Życia Konsekrowanego. Uroczystości rozpoczęła konferencja wygłoszona przez franciszkanina – o. Antoniego Porzeckiego, po czym nastąpiła adoracja Najświętszego Sakramentu. Uroczysta Msza św. pod przewodnictwem ordynariusza diecezji ks. bp Aleksandra Kaszkiewicza uwieńczyła zakończenie Roku.

Z tej okazji przedstawiciele wspólnot zakonnych otrzymali duże świece z logo Roku Życia Konsekrowanego O. Witold Petelczyc SP – rektor i proboszcz szczuczyński na zakończenie Eucharystii w imieniu wszystkich zakonników podziękował księdzu biskupowi za zorganizowaną uroczystość i wszystkim wiernym za modlitwę w intencji osób konsekrowanych.

2 lutego br. uroczyste podsumowanie Roku Życia Konsekrowanego odbyło w parafii szczuczyńskiej. Podczas uroczystej Eucharystii młodzież w imieniu wszystkich wiernych złożyła słowa podziękowania za służbę kapłańską w parafii i obiecała pamiętać o konsekrowanych w swojej modlitwie. Wyrazem wdzięczności stały się kwiaty wręczone każdemu z ojców.

Natomiast ogólnobiałoruskie zakończenie roku odbyło się 4 lutego br. w archikatedrze mińskiej. Po wspólnej adoracji miała miejsce uroczysta Eucharystia z udziałem całego episkopatu Białorusi. Głównym celebransem był ks. abp Tadeusz Kondrusiewicz, który zachęcał wszystkich do podsumowania we własnym sercu przeżytego Roku Życia Konsekrowanego. Niespodzianką dla wszystkich zebranych zakonników i zakonnice stało świadectwo osób świeckich o roli osób zakonnych w ich życiu. Spotkanie zakończono wspólnym poczęstunkiem. Wspólnota ze Szczuczyna

Za: www.pijarzy.pl

Zapowiedzi wydarzeń

W WIELKIM POŚCIE WESPRZYJ MISJONARZA

Po raz trzeci rozpoczyna się ogólnopolska inicjatywa „Misjonarz na Post”. Jej celem jest wsparcie duchowe polskich misjonarzy. Na całym świecie pracuje ich 2085. – Warto dobrze przeżyć nadchodzący Wielki Post i skorzystać z corocznej szansy, aby dobrze wykorzystać ten czas. Dlatego pojawił się pomysł, aby modlitwą bądź postem od np. nadmiernego używania Internetu, gier komputerowych, słodyczy, ofiarowanym cierpieniem bądź czynieniem dodatkowego dobra wspierać misjonarzy. Można oczywiście na wszystkie te sposoby – tłumaczy Michał Józwiak, koordynator inicjatywy.

W projekcie „Misjonarz na Post” wziąć udział może każdy, niezależnie od płci, wieku czy pochodzenia. Każdy, kto chce dołączyć do inicjatywy, powinien wypełnić formularz zgłoszeniowy na stronie internetowej www.misjonarznapost.pl, wybrać kraj pobytu oraz misjonarza, którego chce wspierać: świeckiego, zakonnego czy diecezjalnego. Akcja nie wymaga wydawania pieniędzy czy dużego wysiłku fizycznego, wymaga natomiast trochę

czasu i wytrwałości – zauważa o. Marcin Wrzos, misjonarz oblat, redaktor naczelny dwumiesięcznika „Misyjne Drogi”, jeden z pomysłodawców.

W ubiegłym roku w akcji wzięło udział ponad 5000 osób, a każdego z misjonarzy wspierały duchowo co najmniej dwie osoby. Najchętniej wybierano pracujących w Sudanie, na Madagaskarze i wśród Eskimosów, a jeśli chodzi o „grupy społeczne” to misjonarki i misjonarze świeccy oraz bracia zakonnicy. Misjonarze są wdzięczni za pomysł. „Proszę Was o modlitwę i posty w naszych intencjach. Dzięki nim skuteczniej ewangelizujemy” – powiedziała Magdalena Plekan, świecka misjonarka komboniana z Etiopii.

Honorowy patronat nad akcją objęli ks. abp Stanisław Gądecki, Metropolita Poznański, Przewodniczący KEP oraz bp Jerzy Mazur

SVD, Przewodniczący Komisji Misyjnej EP. – „Zachęcam Wszystkich, a szczególnie internautów, do włączenia się w rozpoczynającą się, już po raz trzeci, wielkopostną inicjatywę „Misjonarz na Post”. W trakcie jej trwania można wesprzeć duchowo konkretnego zadeklarowanego misjonarza pochodzącego z Polski, przez: modlitwę, post, ofiarowanie cierpienia, czy zrealizowany czyn miłosierdzia. Misjonarze pracujący na wszystkich kontynentach potrzebują naszego wsparcia duchowego – powiedział Przewodniczący EP.

Projekt „Misjonarz na Post”, jest wspólną inicjatywą najważniejszych polskich czasopism misyjnych: „Misjonarza” (werbiści), „Misjonarzy Kombonianów” (kombonianie), „Misji Salezjańskich” (salezianie), „Echa z Afryki i innych kontynentów” (klawerianki), „Posyłam Was” (Pallotyńska Fundacja Misyjna Salvatti), „Misji Dzisiaj” i „Świata Misyjnego” (Papieskie Dzieła Misyjne) oraz „Misyjnych Dróg” (oblaci). Projekt wspierają Komisja Episkopatu Polski ds. Misji, Papieskie Dzieła Misyjne, stacja7.pl, deon.pl, Idący za Jezusem, Radio Maryja, a także @duchowni na Twitterze.

MW OMI/Poznań